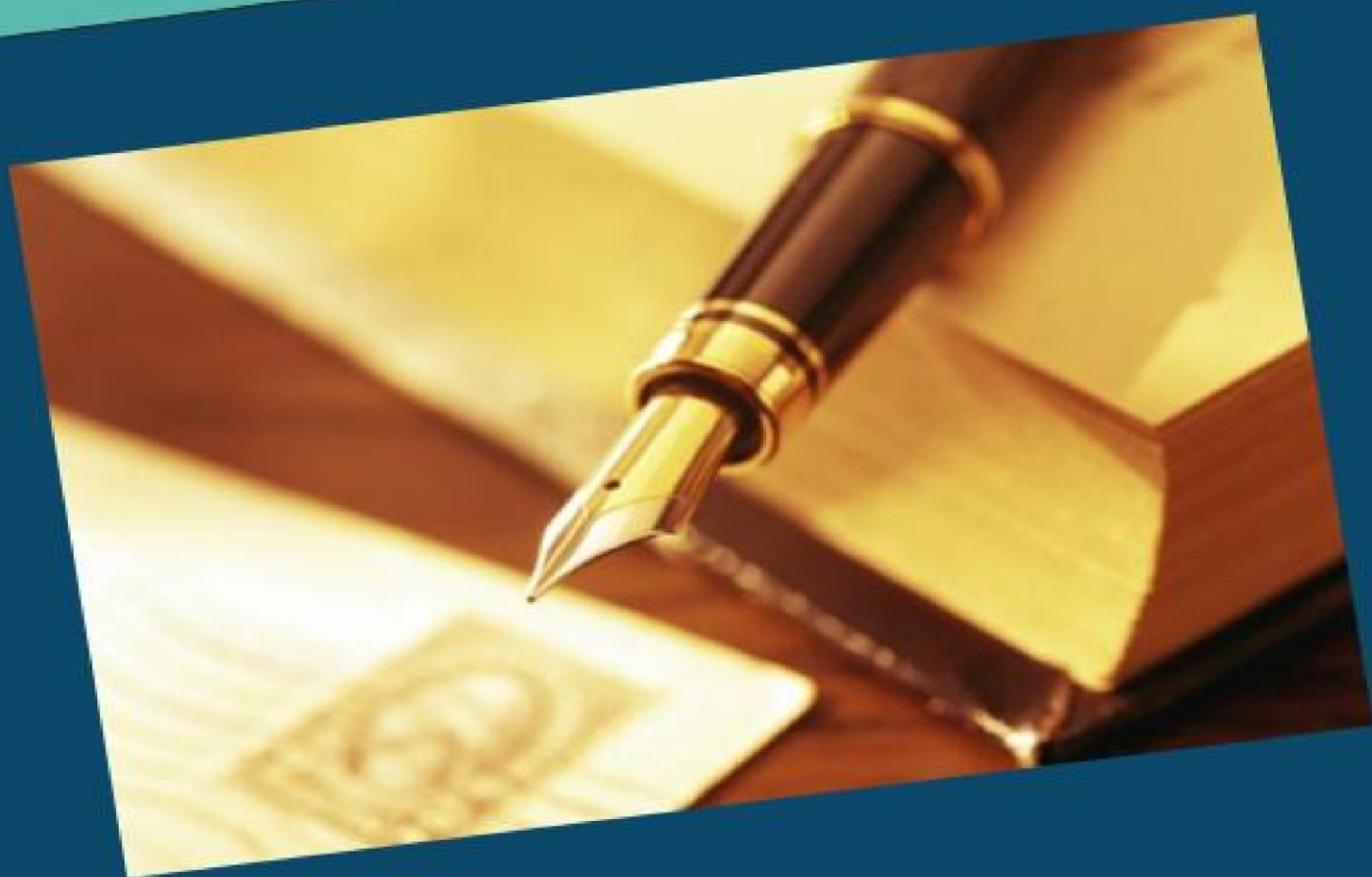

Revista

PROFEDU

NR. 23
SEPTEMBRIE 2023
www.profedu.ro

REVISTA PROFEDU

Nr. 23/SEPTEMBRIE 2023

COORDONATORI:

- Anușa Sorescu
- Carmen-Olimpia Gafton-Guga

REDACTOR:

- Anușa Sorescu

FURNIZOR: ASOCIAȚIA PROFEDU

SITE: www.profedu.ro

E-MAIL: office@profedu.ro

anusa_sorescu2008@yahoo.com

REPERE PEDAGOGICE:

- Revista PROFEDU a fost înregistrată la Biblioteca Națională a României, a primit codul unic de identificare ISSN-2559 – 6950 și se supune prevederilor Legii Depozitului Legal –Legea 111/1995.

CUPRINS

CUPRINS	3
PROLOG	4
I. ARTICOLE ORIGINALE	5
<i>Prof. Lazăr Liviu, SÂNZIENELE – FLORILE APARTE ALE SFÂNTULUI IOAN BOTEZĂTORUL</i>	5
<i>Prof. înv. primar Anghel Florina-Nicoleta, STIMULAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR PRIN ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE</i>	7
<i>Prof. Aurelia-Viorica Bîrțan, ROLUL JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI</i>	9
<i>Prof. Lazăr Liviu, SFÂNTUL SAVA VATOPEDINUL, „NEBUNUL PENTRU HRISTOS” CARE LE-A VORBIT LEILOR PE LIMBA LOR</i>	10
<i>Prof. Alina-Ileana Vilceanu, PARTICULARITATI ALE AVANGARDEI LITERARE</i>	13
<i>Prof. Aurelia-Viorica Bîrțan, ROLUL CALCULATORULUI ÎN ȘCOALA MODERNĂ</i>	15
<i>Prof. Anușă Sorescu, METAFORA TERAPEUTICĂ ÎN BASME</i>	17
<i>Prof. Lazăr Liviu, CE ESTE MIEZUL PĂRESIMILOR ȘI CARE SUNT CARACTERISTICILE SPECIALE ALE ACESTEI ZILE?</i>	18
II. VOCAȚIE ȘI MISIUNE	20
<i>Prof. Enache Andreea Maria, STUDIU DE SPECIALITATE: COPIII SUPRADOTAȚI ÎN GRĂDINIȚĂ</i>	20
<i>Prof. înv. primar Mariș Ioana, STRATEGII ȘI TEHNICI DE INTERVENȚIE ÎN SITUAȚII CONFLICTUALE</i>	21
<i>Prof. Adam Doina-Ioana, MEDIUL GRAFIC INTERACTIV SCRATCH. ELEMENTE DE INTERFAȚĂ</i>	24
<i>Prof. Roxana Oana Clepe, A STUDY ON DIFFERENT TYPES OF LISTENING</i>	26
<i>Prof. Alina-Ileana Vilceanu, PROIECT EXPERIMENTAL, REALIZAT ÎN VEDEREA DEZVOLTĂRII COMPETENȚELOR/ ABILITĂȚILOR DE LECTURĂ ALE ELEVILOR DIN CICLUL INFERIOR AL LICEULUI</i>	29
<i>Prof. Enache Andreea Maria, STUDIU DE SPECIALITATE: COPILUL CU ADHD</i>	32

PROLOG

Revista PROFEDU este o publicație trimestrială, fiecare număr având drept obiectiv punerea la dispoziția cititorilor de materiale dintre cele mai interesante și mai competent realizate.

Ne dorim ca Revista PROFEDU să ilustreze și să reprezinte activitatea educativă, științifică a Sistemului de Învățământ preuniversitar din România. Revista va primi în paginile ei aspecte variate ale problematicii educației precum: proiecte educaționale, parteneriate, lecții demonstrative, articole și studii de specialitate, eseuri, creații etc., conform rubricilor Revistei.

Articolele publicate în cele patru numere anuale ale Revistei contează și pentru promovarea pe posturile didactice sau pentru evaluările periodice efectuate în cadrul instituțiilor de învățământ, participanții devenind, astfel, autori de articol cu ISSN.

Mai întâi, Redacția mulțumește tuturor profesorilor care au ne-au venit în întâmpinare și ne-au trimis materiale, ajutându-ne, astfel, să înfaptuim primul număr al Revistei PROFEDU.

Învățământul românesc, mai ales în momentul de față, este chemat la oferirea de exemple pertinente, modele de bune practici, mentorat etc. Printr-un efort comun, împărtășind din cunoștințele, înțelepciunea și experiența noastră, putem așeza „o cărămidă” la temelia educației. Revista este structurată pe patru secțiuni, astfel:

1. Prolog. Privește un cuvânt al Redacției care deschide fiecare număr al Revistei, făcând o prezentare a conținutului numărului respectiv, dar și un comentariu al uneia sau mai multor teme dezbătute în cadrul acesteia.

2. Articole originale. Este rubrica Revistei, în care sunt publicate, inclusiv în limbă străină (engleză, franceză, italiană etc.) articole originale, inedite redactate de cadrele didactice.

3. Vocație și misiune. Rubrica este destinată cadrelor didactice care prezintă materiale utile în activitatea de zi cu zi a profesorului la catedră. Aceasta reprezintă un segment important carierei didactice, iar materialele publicate în această secțiune se doresc a fi un sprijin și o sursă de informare utilă pentru cadrelor didactice.

4. Eveniment didactic. Include prezentarea unor evenimente didactice, care privesc învățământul preuniversitar, dar și din viața școlii în general, în memoriam/in onoare unor personalități culturale ce au avut o contribuție la evoluția învățământului românesc.

5.

I. ARTICOLE ORIGINALE

**SÂNZIENELE – FLORILE APARTE ALE SFÂNTULUI IOAN
BOTEZĂTORUL****Prof. Lazăr Liviu****Școala Gimnazială „Teodor Bălășel” Ștefănești, Vâlcea**

Ziua de 24 iunie este o zi specială pentru creștinii ortodocși de pretutindeni. Sărbătorim, în această zi, Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, sărbătoare cunoscută în popor și sub denumirea de Sânzienă. În unele zone, sărbătoarea aceasta mai poartă și numele de „Cap de Vară”, pentru că acum soarele ajunge la apogeu și marchează începutul verii sau „Drăgaica” (din bg. „dragaika”), după numele ritualului de origine agrară, practicat la 24 iunie prin Muntenia, Moldova și Oltenia.

Nu de puține ori ne-am întrebat, cu siguranță, de unde a pornit această asociere, a termenului „Sânzienă”, cu sărbătoarea Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul și de ce a fost el

reținut în această formă în mentalul colectiv al credincioșilor, încă din cele mai vechi timpuri. Am decis să consemnăm, așadar, câteva detalii legate de acest subiect, în încercarea de a lămuri ce relație există între aceste flori aparte, caracteristice verii, și Înaintemergătorul Domnului.

Considerații etimologice

Întâi de toate, în ceea ce privește etimologia acestui termen – Sânzienă – există două opinii ale lingviștilor, unii susținând că el provine din alăturarea cuvintelor „Sancta” și „Diana”, ca o suprapunere a cultului roman închinat acestei zeițe peste o altă sărbătoare dacică, iar alții afirmând că numele de „Sânzienă” nu este decât o simplă traducere a numelui latinesc al zilei de naștere a Sfântului Ioan Botezătorul: „Sanctus dies Johannis”, adică „Sfânta zi a lui Ioan”. Această etimologie este susținută de mai mulți filologi și lingviști, printre care se numără și autorii Dicționarul Limbii Române (DLR), numit și Dicționarul Tezaur al Limbii Române, cea mai importantă operă lexicografică a limbii române, elaborată sub egida Academiei Române.

„Galium verum”

Din punct de vedere botanic, însă, termenul capătă noi înțelesuri. Sânziana sau „Galium verum”, după denumirea științifică, este o plantă erbacee cu frunze lungi și înguste și cu flori galbene-aurii plăcut mirositoare. Tulpina lor este înaltă, în patru muchii, are formă de Cruce și poate crește la 30-100 cm, iar după înflorire de obicei se culcă pe pământ. Frunzele sunt înguste, alungite, grupate câte 8-12 în jurul unui nod. Este o plantă răspândită în aproape întregul continent european, dar se întâlnește și în Asia-Mică în unele locuri. De obicei, crește pe solurile uscate, fânețe, păduri de stejar, la margini de drum, dar se dezvoltă și pe solurile mai aride.

De-a lungul vremii, tradiția a născut și a păstrat totodată două legături interesante între florile de sânzienă și Sfântul Ioan Botezătorul. Prima dintre ele face o paralelă metaforică, dar deosebit de frumoasă, între apogeul acestei plante și Sfântul Ioan, ultimul dintre prooroci, Înaintemergător și

Botezător al Domnului nostru Iisus Hristos. Mai exact, după tradiție, se spune că plasarea sărbătorii nașterii sale imediat după solstițiul de vară nu a fost aleasă la întâmplare, căci din acest moment ziua începe să scadă, iar noaptea să crească – asemenea mărturisirii făcută de însuși Sfântul Ioan Botezătorul, conform Evangheliei după Ioan, capitolul 3, versetul 30: „Acela trebuie să crească, iar eu să mă micșorez”, referindu-se, astfel, la Mântuitorul. Ca un fel de paralelă a acestei mărturisiri, cultura populară a observat și a reținut faptul că ziua de 24 iunie este, poate, cea mai potrivită zi pentru culegerea plantelor de leac, în general, pentru că după această zi ierburile încep să-și piardă din caracteristicile tămăduitoare. Mai ales sânzienele se culeg în această zi, întrucât perioada de maximă înflorire a sânzienelor galbene este în preajma solstițiului de vară și a sărbătorii Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul, iar după această zi ele încep să-și piardă proprietățile și să sa usuce, lăsându-se ușor la pământ, sau să se micșoreze, imitând – dacă putem spune așa – modelul de smerenie al Sfântului Mare Proroc Ioan Botezătorul.

A doua legătură dintre sânziene și Sfântul Ioan Botezătorul, pe care tradiția o păstrează din cele mai vechi timpuri, este o legendă mai puțin cunoscută în zilele noastre. Astfel, știm că, atunci când Maica Domnului l-a născut pe Mântuitorul Hristos, în ieslea grajdului, animalele au luat și ele parte la mărețul eveniment, după cum citim în Evanghelia după Luca: „Și a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut și L-a înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei (...) Și, grăbindu-se (păstorii), au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe Prunc, culcat în iesle” (Luca 2, 7, 16). Legenda care leagă sânzienele de Mântuitorul spune că Maica Domnului a folosit sânziene galbene în loc de paie pentru culcușul ei sfânt și pentru a-i face un pat moale în iesle pruncului Iisus. Ba chiar mai mult, se mai spune că Pruncului Iisus i-a pus Maica Domnului un mănunchi de sânziene sub cap, pe post de pernă și că fără îndoială această plantă a fost folosită întocmai și de dreapta Elisabeta, mama Sfântului Ioan Botezătorul, atunci când l-a născut pe marele nostru profet.

Că lucrurile s-au întâmplat așa sau altfel, nu știm. Legendele au aura lor de poveste, până la urmă, însă deseori sămânța aceea de adevăr există. Așa cum există, în acest sens, și argumentul specialiștilor în remedii naturiste. Maria Treben, spre exemplu, botanistă și autoare austriacă, cu vastă experiență în domeniul tratamentelor alternative, menționează într-unul dintre volumele ei, dedicate tratamentelor naturiste, că sânzienele sunt apreciate și utilizate din vremurile străvechi de către femeile care aveau afecțiuni uterine. Acestora li se așezau sânziene în pat în stare naturală sau li se făcea o baie cu plante pentru a li se declanșa nașterea și pentru a li se ușura durerile facerii.

Dincolo de tradiții și legende, așadar, un lucru e sigur: „Nu s-a ridicat între cei născuți din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul”, după cuvântul Sfântului Apostol și Evanghelist Matei. Pentru că a pregătit calea Domnului, pentru faptele sale și pentru moartea sa mucenicească, Biserica noastră i-a închinat Sfântului Ioan Botezătorul șase sărbători: zămisirea – 23 septembrie; nașterea – 24 iunie; soborul – 7 ianuarie; tăierea capului – 29 august; prima și a doua aflare a capului – 24 februarie; a treia aflare a capului – 25 mai.

Fiecare dintre aceste sărbători ar trebui să fie pentru noi o invitație la Liturghie, la o prăznuire și o petrecere cuviincioasă a acestor momente din istoria mântuirii noastre, dar și îndemnuri puternice la pocăință, smerenie, mărturisire și la apărarea dreptei credințe prin fapte vrednice de laudă. Și nu suntem singuri în această luptă: îi avem ajutor pe prietenii noștri, sfinții, cei care au la rândul lor un Prieten fără de care nimeni și nimic nu ar avea sens în această lume: pe Hristos cel Viu, Fiul lui Dumnezeu.

Bibliografie:

1. Oana Rusu, *Sânzienele, bucuria verii și a iubirii*, 24 iunie 2007, în Ziarul Lumina, p.8.
2. Idem, *Sânzienele, Sărbătoarea de la cumpăna anului- 23 iunie 2008*, în Ziarul Lumina, p.12.

STIMULAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR PRIN ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE

Prof. înv. primar Anghel Florina-Nicoleta
Școala Gimnazială Eroilor Lipănești, jud. Prahova

Activitățile extrașcolare, în general, au cel mai larg caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalități de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare, deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciați și mai accesibili sufletelor acestora.

Activitățile complementare concretizate în excursii și drumeții, vizite, vizionări de filme sau spectacole imprimă copilului un anumit comportament, o ținută adecvată situației, declanșează anumite sentimente. O mai mare contribuție în dezvoltarea personalității copilului o au activitățile extrașcolare care implică în mod direct copilul prin personalitatea sa și nu prin produsul realizat de acesta.

Școala, oricât de bine ar fi organizată, oricât de bogat ar fi conținutul cunoștințelor pe care le comunicăm elevului, nu poate da satisfacție setei de investigare și cutezanță creatoare, trăsături specifice copiilor. Ei au nevoie de acțiuni care să le lărgească lumea lor spirituală, să le împlinească setea de cunoaștere, să le ofere prilejuri de a se emoționa puternic, de a fi în stare să iscodească singuri pentru a-și forma convingeri durabile.

Serbările școlare au un caracter stimulator atât pentru micii artiști, cât și pentru părinții lor. Am explicat, în momente oportune, cu tact și cu răbdare, motivul și sensul serbării, am antrenat părinții în pregătirea acestor manifestări deosebite, iar copiii au fost stimulați să participe activ, fiecare primind rolul potrivit preferințelor și talentului său.

În timpul fiecărui ciclu de patru ani ai școlii primare, cu fiecare generație, am căutat să descopăr și să cultiv talentele copiilor, calitățile de ritm, grație, armonie, găsind pentru fiecare un rol, locul într-o anumită formație (de dans popular, piese, montaje-literare, dramatizări).

Menționez că pentru pregătirea acestor serbări am folosit și orele de educație fizică, educație muzicală, fără să afectez procesul instructiv-educativ, respectând programul afectat celorlalte discipline școlare. La început este, desigur, mai greu, pentru că trebuie îndrumat fiecare pas, trebuie urmărită fiecare mișcare și asigurată sincronizarea diferitelor activități; să fie suficiente repetițiile unde să domnească buna dispoziție, dar și disciplina și rigurozitatea necesară.

Prin conținutul bogat și diversificat al programului pe care îl cuprinde, **serbarea școlară** valorifică varietatea, preocuparea intereselor și gusturilor școlărilor. Ea evaluează talentul, munca și pricepera colectivului clasei și transformă în plăcere și satisfacție publică străduințele colectivului clasei și ale fiecărui copil în parte.

Perioada de pregătire a serbării, dorința sinceră de succes, sudează colectivul, impulsionează în mod favorabil, face ca elevul să trăiască clipe de desfătare sufletească. Consider că fiecare copil trebuie să aibă un loc bine definit în cadrul programelor, pentru a se simți parte integrantă a colectivului, să fie conștient că și de participarea lui depinde reușita unei serbări școlare. Am trăit alături de ei bucuria succesului, am remarcat, că acel contact cu publicul trezește în sufletul copiilor dorința de a învinge dificultățile, de a-și stăpâni timiditatea, de a trăi bucuria reușitei.

E fascinant când pe marea scenă, sub lumina reflectoarelor, apar micii artiști, recitatori, cântăreți ori dansatori îmbrăcați în costume superbe. Este cu adevărat extraordinar când ei reușesc

să trezească în sufletul spectatorilor emoții, bucurii de neuitat, când în sală răsună ropotul aplauzelor. Întregul lanț de manifestări organizate în școală și în afara ei, sub atenta și priceputa îndrumare a dascălului aduc o importantă contribuție în formarea și educarea copiilor, în modelarea sufletelor acestora, are profunde implicații în viața spirituală și educativă a comunității, restabilind și întărind respectul acesteia față de școală și slujitorii ei. Iată deci că prin frumoasele serbări prezentate de către școlari în fața părinților adevăresc arta unui mare șlefuitor de cuvânt, care s-a identificat trup și suflet lăsând să vadă amprenta și atmosfera sfântă a diferitelor sărbători.

Aceste serbări organizate evaluează talentul colectivului clasei și al fiecărui copil în parte. Punerea serbărilor în scenă aduc satisfacții atât “artiștilor” cât și “spectatorilor”, elevi și părinți, contribuind la socializarea copiilor de la o vârstă fragedă, iar renunțarea la acest tip de activități ar însemna sărăcirea vieții sufletești a copiilor, privarea lor de sentimente și emoții estetice de neînlocuit, fiindcă cultivă capacitățile de comunicare și înclinațiile artistice ale elevilor, atenția, memoria, gustul pentru frumos.

O altă activitate deosebit de plăcută care contribuie la stimularea personalității elevilor este **excursia**. Aceasta ajută la dezvoltarea intelectuală și fizică a copilului, la educarea lui cetățenească și patriotică. Excursia este cea care îl reconfortează pe copil, îi prilejuiește însușirea unei experiențe sociale importante, dar și îmbogățirea orizontului cultural științific. Prin excursii elevii își suplimentează și consolidează instrucția școlară dobândind însușirea a noi cunoștințe. Excursia reprezintă finalitatea unei activități îndelungate de pregătire a elevilor, îi ajută să înțeleagă excursiile nu numai din perspectiva evadării din atmosfera de muncă de zi cu zi ci și ca un act de ridicare a nivelului cultural.

În realizarea unei excursii școlare de mică sau mare anvergură, m-am documentat, mi-am pregătit un minuțios plan de lucru, pe care l-am realizat secvențial, cu o abordare interdisciplinară și după o atentă prelucrare a normelor de deplasare în grup, a cerințelor igienico-sanitare, a regulilor de comportare civilizată, a regulamentului școlar în ansamblu.

Activitățile extrașcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Elevilor li se dezvoltă spiritul practic, operațional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale.

Participarea efectivă și totală în activitate angajează atât elevii timizi cât și pe cei slabi, îi temperează pe cei impulsivi, stimulează curentul de influențe reciproce, dezvoltă spiritul de cooperare, contribuie la formarea colectivului de elevi.

Elevii e autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități. Dascălul are, prin acest tip de activitate posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal - pregătirea copilului pentru viață.

Realizarea acestor obiective depinde în primul rând de educator, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor, prin punerea în valoare a posibilităților și resurselor de care dispune clasa de elevi.

ROLUL JOCULUI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

**Prof. Aurelia-Viorica Bîrțan,
Școala Gimnazială Țuglui, Dolj**

Teoria educației, dar și practica, au demonstrat de mult ce loc ocupă jocul în viața copiilor, în special a preșcolarilor, în activitatea de instruire și educare a acestora în grădiniță. Prin intermediul jocului, copiii își îmbogățesc experiența cognitivă, învață să manifeste o atitudine -pozitivă sau negativă- față de ceea ce îi înconjoară, își educă voința, și își conturează astfel profilul personalității.

Eduard Claparede spunea că la grădiniță *ar fi cu totul imposibil să facem altfel* referindu-se la importanța jocului la această vârstă pentru că la acest nivel al dezvoltării stadiale nu sunt constituite încă mecanismele psihice ale actelor neludice, pe care se sprijină activitatea de învățare sistematică.

Jocul este *forma de activitate specifică pentru copil și hotărâtoare pentru dezvoltarea lui psihică* afirmă Paul Popescu Neveanu. Sub influența jocului se formează, se dezvoltă și se restructurează întreaga activitate psihică a copilului.

În viața copilului jocul deține un rol atât de însemnat pentru că-i satisface dorința firească de manifestare și independență. Cum s-o cunoască, să se orienteze în mediul înconjurător? Jocul este una dintre activitățile prin care copilul învață să cunoască lumea reală. Pe acest temei unii psihologi (H. Wallon) consideră jocul o activitate de pre-învățare. Acționând asupra obiectelor din jur, copilul cunoaște treptat ambianța, își satisface nevoia de mișcare și înțelegere, dobândește încredere în puterile proprii.

Fiind activități atractive, plăcute, care nu cer efort prea mare ele constituie un moment important al regimului zilnic. S-a observat că acei copii care întârzie în repetate rânduri, pierzând jocurile alese, sunt nervoși, plictisiți și oboșiți la activități. Pedagogia preșcolară științifică ne învață că jocul satisface în cel mai înalt grad nevoia de activitate a copilului, generată de trebuințe dorințe tendințe specifice copilului preșcolar. De aceea, jocul constituie o formă de manifestare întâlnită la toți copiii, este prietenul nedespărțit al copilăriei și constituie, de asemenea, una din formele de activitate a preșcolarului.

Jocurile sunt menite să formeze spiritul de independență, inventivitatea să dezvolte voința copiilor, să le dezvolte imaginația, gândirea și celelalte procese psihice. Esența jocului constă în reflectarea și transformarea, pe plan imaginar, a realității înconjurătoare.

Jocurile individuale și de grup în grădiniță și în familie nu constituie pentru copil o simplă distracție. Jucându-se, copilul cunoaște și descoperă lumea și viața. Prin jocuri cunoașterea lumii devine accesibilă și atractivă pentru copii.

Pe măsură ce copilul înaintează în vârstă și se dezvoltă, conținutul jocurilor se extinde, cuprinzând și relațiile sociale dintre oameni. Jocurile încep să oglindească tot mai mult fenomenele complexe ale vieții sociale, aspecte variate din viața oamenilor adulți.

În jocurile individuale și de grup în grădiniță și în familie copilul reflectă viața și activitatea socială. În același timp, el însuși este o ființă ce manifestă tendințe sociale. Încă de timpuriu copilul simte nevoia unei comunicări active cu cei din jur, în primul rând cu părinții care îl îngrijesc, îi procură jucării și se joacă cu el. Începând cu vârsta preșcolară, copilul imită în jocurile sale, într-un mod specific, viața și activitatea adulților. Dar cunoștințele, priceperile și deprinderile copilului sunt limitate. Această contradicție între dorințele copilului, pe de o parte, și posibilitățile lui reale, pe de altă parte, este rezolvată pe calea jocului. Altfel spus, jocul este forma de activitate prin care, în situații imaginate, copilul își realizează tendințele și dorințele nerealizate.

Așadar, jocul este o formă accesibilă de activitate, prin care copilul imită relațiile sociale dintre adulți.

Se poate spune, pe drept cuvânt, că jocurile copiilor sunt o adevărată „*oglinză a societății*”. Conținutul jocurilor îl constituie și l-a constituit viața socială. Caracterul și conținutul jocurilor copiilor sunt condiționate de numeroși factori. La noi, de exemplu, factorul principal care determină conținutul jocurilor îl constituie impresiile pe care i le furnizează copilului realitatea socială.

O altă caracteristică a jocurilor copiilor rezidă în faptul că ele reflectă relații determinate care se statornicesc între adulți. Altă trăsătură distinctivă rezidă în faptul că în procesul desfășurării jocului, copiii intră în relații social-morale care reflectă, la nivelul lor de înțelegere și comportare, normele și cerințele morale.

Atât în familie în grădinițe, cât și în viața de toate zilele, copiii au prilejul să observe că cei mari îi ajută pe cei mici, că sunt politicoși, manifestă solitudine, apără pe cei nedreptățiți, condamnă pe cei ce mint etc. Toate aceste atitudini și relații social-morale își găsesc o reflectare specifică și în jocurile copiilor.

Jocurile individuale și de grup constituie o activitate care procură plăcere copilului, dar nu numai plăcere. În timpul jocului, copiii adesea depun eforturi, încearcă sentimentul dezamăgirii, al insuccesului. Cu toate aceste stări emotiv-negative, ei nu renunță la joc. Pe de altă parte, plăcerea resimțită de copil este adesea rezultatul final al eforturilor pe care el îl depune în desfășurarea jocului.

Jocul este expresia tendinței copilului de a-și desfășura și afirma personalitatea. Într-o formulare lapidară Ed. Claparede arată că *Jocul pregătește viitorul, potolind nevoile prezentului*.

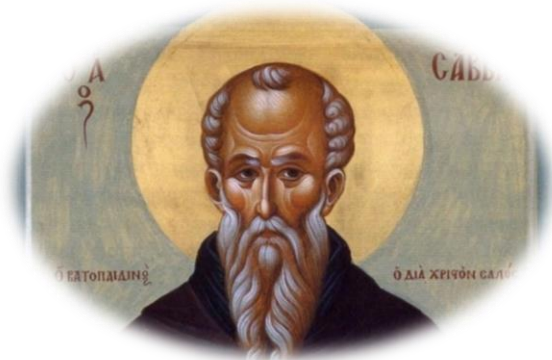
Bibliografie:

1. Băcuș, Anne, *Jocuri pentru copii de la o zi la șase ani*, Ed. Teora.
2. Revista de pedagogie, *Copilul și jocul*.
3. Popescu Neveanu, Paul, *Tratat de psihologie generală*, Ed. Trei, 2013.

SFÂNTUL SAVA VATOPEDINUL, „NEBUNUL PENTRU HRISTOS” CARE LE-A VORBIT LEILOR PE LIMBA LOR

Prof. Lazăr Liviu

Școala Gimnazială „Teodor Bălășel” Ștefănești, Vâlcea

Sfânta Mare Mănăstirea Vatoped din Muntele Athos... un loc în care cerul își dă întâlnire cu pământul în nopțile de priveghere înmiresmate cu fum de tămâie și-n diminețile în care până și păsările se adună alături de monahi și cântă, cu toții, cântare de slavă lui Dumnezeu. Un loc al poveștilor, cu siguranță, păstrate din negura timpurilor de către bătrânii pustnici și duse mai departe, generație cu generație, până în zilele noastre.

Chiar și aici, în spațiul acesta virtual pe care l-am dedicat poveștilor cu și despre sfinții lui Dumnezeu, v-am amintit de-a lungul vremii despre minunile pe care Maica lui Dumnezeu le-a săvârșit în anumite momente la Vatoped, cum este cazul icoanelor Eleovrýtissa (Izvorătoarea de ulei), Pyrovolithísa (Împușcata) sau Paramythía (Mângâietoarea), cinstită în chip deosebit în ziua de 21 ianuarie și toate celelalte, știute sau

mai puțin știute. De această dată, însă, dorim să aducem în atenția dumneavoastră o întâmplare aparte din viața Sfântului Sava Vatopedinul, viețuitor de demult al Sfintei Mănăstiri a Vatopedului, prăznuit de Biserica noastră pe 10 iulie: cum a îmblânzit Sfântul Sava leii din pustiu Iordanului și cum le-a vorbit „pe limba lor”.

„Nebunul pentru Hristos”

După tradiția Bisericii noastre, Sfântul Sava Vatopedinul face parte din categoria sfinților considerați „nebuni pentru Hristos”. Ce este aceasta? O nevoință creștinească pe cât de rară, pe atât de înaltă și de greu de purtat, la care sunt chemați doar unii dintre sfinți. Prin definiție, „nebul pentru Hristos” este acel ascet ortodox, caracterizat printr-un comportament radical. Spre exemplu, acesta simulează uneori nebunia pentru a încerca să reziste la ceea ce în optica anumitor creștin-ortodocși reprezintă ispitele lumești sau pentru a-și putea permite să emită profeții și să critice păcatele lumii dintr-o perspectivă morală.

Unii dintre acești „nebuni” aleg să nu poarte haine și nici încălțăminte în zone cu climat aspru, sau își leagă un lanț greu de trup și nici nu au un adăpost stabil, o casă în care să se odihnească, cutreierând mereu străzile, pădurile și pustietățile. Marele nostru teolog Jean Claude Larchet spunea că nebunul pentru Hristos doar „fățărăște” nebunia și alege să pară nebun, făcând totul pentru că toți ceilalți să-l socotească cu adevărat nebun, dar rămânând stăpân pe gesturile și vorbele sale, folosite întotdeauna cu un anume rost: „Singular și-a ales condiția de nebun și poate s-o părăsească oricând voiește și să se întoarcă iarăși la ea, când socotește că-i este de folos. Nu-i pentru el un handicap, nu-i vatămă viața psihică și nu-i tulbură nici viața duhovnicească. E ca și actorul, care rămâne el însuși, chiar dacă-și pune tot sufletul în rolul pe care îl are de jucat”. În calendarul nostru întâlnim mulți astfel de sfinți, dintre care îi amintim pe Sfântul Toma cel nebun din Siria, prăznuit pe 24 aprilie, Sfânta Cuvioasă Isidora cea nebună întru Hristos din Tavenisi, Egipt, prăznuită pe 10 mai, Sfântul Pavel cel nebun întru Hristos, prăznuit pe 6 noiembrie, Sfânta Xenia și mulți alții.

Sfântul care a vorbit cu leii

Probabil mulți dintre dumneavoastră ați auzit de Sfântul Sava și știți că a trăit în Mănăstirea Vatoped, că a fost ierodiacon și că a avut ascultare la altar. În vremea atacurilor barbare, Sfântul Sava a luat icoana Născătoarei de Dumnezeu, numită Vimatarissa (adică cea din altar) și Cinstita Cruce și le-a ascuns în puțul din sfântul altar. Însă, înainte de a ajunge în Muntele Athos, Sfântul Sava s-a nevoit o vreme în pustia Iordanului alături de un ucenic de-al lui. Se spune că, într-o zi, fratele care avea în grijă măgarii Mănăstirii „Sfântul Ioan Botezătorul” a ieșit din mănăstire ca să aducă lemne pentru nevoile obștii. Alături de el a ieșit și Sfântul Sava cu gândul de a-l ajuta în ascultarea sa, așa cum se întâmpla deseori în viețile de obște. Ajunși aproape de un loc mlăștinos, cu ceva verdeață, au lăsat măgarii să pască și au început să caute lemne. La un moment dat au apărut acolo trei lei, care au început să se îndrepte tiptil spre măgari. Văzuseră în ei „prânzul” pe care nu-l mai gustaseră de multă vreme. Fratele, văzând de departe fiarele cum se apropie, a luat-o la fugă ca să scape. Sfântul Sava, însă, nu văzuse pericolul din zare și, privind la un moment dat spre măgari, i-a văzut tulburați și înfricoșați, simțind că sunt în pragul morții.

Contrar așteptărilor, Sfântul Sava nu a rostit vreo rugăciune pentru păzirea măgarilor sau pentru pedepsirea fiarelor, cu toate că, după logica noastră, acestea ar fi fost primele idei. Astfel, în clipa în care

i-a văzut pe lei alergând în viteză spre măgari, a început și sfântul să fugă și, când a ajuns foarte aproape, a căzut la pământ înaintea lor, spunându-le: „Pentru numele Stăpânului de obște al nostru și al vostru să nu faceți niciun rău măgarilor! Să nu vă atingeți de ei, ci lăsați-i să se întorcă fără vătămare la stăpânii lor! Dar fiindcă vă văd flămânzi, veniți la mine! Precum vedeți, sunt mâncare gata pentru voi. Sfășiați-mă pe mine cu unghiile voastre și saturați-vă pântecele! Nu vă împiedică nimeni”. Atunci, leii s-au oprit brusc, ca și cum ar fi cedat, asemenea unui om cu rațiune și conștiință, la rugămintea Sfântului Sava. Ba chiar mai mult, în viața sa citim că aceștia s-au transformat din fiare de temut într-un fel de oi blânde, așezându-se pentru câteva momente alături de sfânt, apoi s-au întors în pustie. Vestea despre acest fapt minunat s-a răspândit în scurt timp în întreaga obște. Unii frați spuneau că e aproape de necrezut, alții mărturiseau că nu era pentru prima dată când sfântul făcuse minuni cu leii, căci era obișnuit cu astfel de lucruri.

Într-adevăr, la mult timp de la acest moment, într-o convorbire avută cu ucenicul său, însuși Sfântul a recunoscut că experiența aceea nu fusese prima: „fiul meu... de multe ori, cu Harul lui Dumnezeu, am dobândit mult folos din petrecerea cu fiarele. Adeseori se întâmpla să întâlnesc lei în pustie și mergeam împreună cu ei ca și cum ar fi fost prietenii mei. Priveam cu luare-aminte cum sunt ochii lor, care e mărimea trupului, le admiram fireasca lor aroganță, grandioasa mobilitate a gâtului, saltul lor regesc [...]. Iar ei îmi dădeau voie să fac aceasta fără nicio împotrivire. Chiar îndrăgeau foarte mult împreunăpetrecerea cu mine și stăteau lângă mine cu multă liniște și blândețe, de parcă am fi fost niște prieteni vechi”.

În loc de concluzie, un simplu, dar edificator cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur, care spune astfel: „acesta este înțelesul de a fi nebuni pentru Hristos: Căci oricine pătimește răul și nu se răzbună, nici nu se simte nedreptățit, este socotit un nebun de păgâni și este dezonorat și batjocorit”. Așa a fost și Sfântul Sava – uneori neînțeles de cei din jurul său, poate luat în răs sau desconsiderat, dar cu totul drept și curat înaintea ochilor lui Dumnezeu. Iar un îndemn și mai puternic vine de la Sfântul Apostol Pavel, care spune că „Dumnezeu Și-a ales pe cele nebune ale lumii” (I Cor. 1, 27), transformând într-un fel ceea ce în ochii oamenilor și a întregii societăți părea „nebie curată” în cale dreaptă către porțile Împărăției Cerurilor pentru cei plăcuți Lui și chemați să-L urmeze.

Poate că astăzi noi nu putem urma această formă de ascetism, însă cu siguranță putem face un lucru care cântărește cu mult în ochii Domnului: să nu ne sfiim în niciun ceas și în niciun context să-L mărturisim: de la serviciu, în tramvai și până în mediile rețelelor sociale.

Nu pentru că Hristos are nevoie de mărturisirea noastră ca un gest de satisfacție personală. Însă, atunci când iubim pe cineva, o demonstrăm prin fapte. Se cuvine, deci, să arătăm tuturor că Hristos locuiește în inimile noastre, mai ales prin modul în care ne comportăm în viața de zi cu zi!

Bibliografie:

1. Kalliníkou Aghioreítou monahóu, Leimonáron, Ághion Óros, 1980, p. 17.
2. Alypíou Aghioreítou monahóu, Pará tas dieksódous ton ydátou, Ághion Óros, 1999, p. 38.

PARTICULARITATI ALE AVANGARDEI LITERARE

Prof. Alina-Ileana Vîlceanu
Liceul Teoretic Tudor Arghezi Craiova, Dolj

În **Dicționar de idei literare**, I, Adrian Marino definește avangarda punctând particularitățile esențiale ale acesteia:

1. Astfel, prin însăși acțiunea sa ofensivă, avangarda reprezintă un **fenomen precursor, de anticipație**. Destinul său este devansarea, mișcarea continuă, acest dinamism progresiv constituind sensul și paradoxul dramatic al avangardei: moarte și resurrecție continuă, nota esențială: orice avangardă anticipă și suprimă prin substituție o altă avangardă.

2. Forța de propulsie a înaintării este **spiritul ofensiv**. Cine spune avangardă, gândește și spune: **atac, polemică, luptă, luarea cu asalt a unor poziții depășite, sclerozate, răsturnare violentă și radicală a obstacolelor întâlnite**. Avangarda este și trebuie să fie **agresivă** sau nu există.

3. Obiectul și metoda „agresiunii” avangardiste, de diferite tipuri și grade de violență, este opoziția, contestația, altfel zis, **ruptura**, spiritul avangardei **refuzând adeziunea, apartenența, participarea și introducând un moment brusc de discontinuitate, mișcarea în contratimp, dezagregarea**. Fără îndoială, avangarda parcurge și intensifică toate tipurile anterioare de „ruptură”, dar face și ultimul pas în acest sens, spre **ruptura integrală, absolută**. Opoziția față de sistemul existent devine însăși opoziția, ruptura totală, de substanță, față de orice continuitate, integrare și solidarizare posibilă, avangarda împingând la paroxism tendința spiritului modern ce implică prin însăși esența sa negația clasicului.

Brutalitatea rupturii este atât de radicală, încât avangarda se transformă într-o adevărată explozie morală, virtutea și viciul său suprem fiind ruptura goală, abstractă, fără altă finalitate decât în și pentru ea însăși.

4. Ceea ce determină și alimentează din interior atitudinea de „ruptură”, sub aspectele cele mai sfidătoare și exaltate cu puțința, este o stare de adâncă, permanentă și violentă revoltă împotriva tuturor cadrelor rigide ale vieții, **o formă de insurecție totală**, cultivată cu cea mai mare frenezie posibilă.

Conținutul anarhic, iremediabil, individualist al acestei revolte îl constituie refuzul sistematic al ordinii existente transpus nu în planul acțiunii practice, organizate, ci în violente defulări imaginare, derivate, totul reducându-se la o furie interioară, consumată verbal, de tipul revoltei morale paroxistice, dusă în planul logic până la ultimele sale consecințe.

5. Când degenerează, accident care i se întâmplă adesea, spiritul de revoltă se transformă într-un adevărat **complex al agresivității**, într-o violență tip „artă pentru artă”, care conferă avangardei un netăgăduit „prestigiu” de scandal.

6. Concluzia acestui proces de ruptură, insurecție și agresivitate este **negația**, care poate fi identifică cu esența avangardei însăși „vocația acesteia fiind prin excelență distructivă ireductibil iconoclastă”, „chiar și atunci când avangarda aspiră spre actul constructiv”, iar negația este împinsă uneori până la nihilismul absolut, chiar cu riscul auto-anihilării (astfel, după ce a negat totul, dadaismul a sfârșit inevitabil prin a se nega pe sine, autodizolvându-se spre a nu eșua într-o formulă).

„Acest spirit polemic manifest nu e îndreptat numai împotriva unor forme estetice perimate, ci -

fapt extreme de important - împotriva unui întreg mod de a fi, **burghez** prin excelență, convențional, ipocrit, satisfăcut de sine, mercantil și, lucrul cel mai grav, care făcuse posibilă și încurajase oroarea războiului (nu e deloc întâmplător - observase Mario de Micheli într-un studiu de referință - faptul că majoritatea mișcărilor insurecționale de avangardă au apărut în preajma primului război mondial.)

Ca atare, revolta avangardistă trebuie privită înainte de toate ca expresia unui rău existențial insurmontabil, a unei stări de exasperare ajunsă la paroxism¹.

De la expresionism și futurism, la dadaism - observa I.Pop² – seria negativă a atitudinilor stând sub semnul lui anti-, califică opoziția de principiu în raport cu trecutul cultural (simbolizat de „Muzeu“, „Biblioteca“), refuzul convențiilor de orice fel, al autorității și codurilor de maniere” sociale și estetice, respingerea, în ultima instanță, a însăși conceptelor de literatură și artă, repudierea ierarhiilor constituite și implicit, mefiența față de „recunoașterea oficială” a propriei valori, cultivarea ostentativă a marginalității.

Așadar, înainte de a-și defini o estetica proprie, fiecare avangardă s-a definit printr-o **etică a negației și a revoltei**, toate formele de manifestare fiind programatic menite să șocheze, să epateze pe burghezi, în scopul transformării absolute a omului.

7. În realitate, sub formele nihiliste și extravagante ale avangardei se joacă **o adevărată dramă existențială**: a absolutului și relativului, libertății și necesității, purității și concepției, acțiunii și pasivității, **nihilismul fiind expresia unei disperări metafizice**, radicale: principiile binelui, răului, frumosului sunt gândite, pătrunse și negate în însăși originea lor. Literatura exprimă „axiomele eterne” sau este respinsă categoric, spiritul avangardist refuzând pozițiile medii, compromisul, apartenențe relative.

Și totuși, avangarda se afla în situația paradoxală a opoziției care devine implicit construcție, a răsturnării negației în afirmație, ruptura sistematică semnificând, în realitate, actul pozitiv **al eliberării totale**, revolta radicală în numele libertății absolute „Avangarda - spunea și Eugene Ionesco - înseamnă libertate”. Protestul avangardei consacră triumful emancipării și descătușării spirituale, țelul suprem al avangardiștilor fiind eliberarea completă a omului prin schimbarea tuturor formelor vieții sociale, nu „sclavia”, ci cea mai mare libertate a spiritului, o eliberare totală de istorie, societate, cultură. Din masacrul general și din ruine, se ridică figura invincibilă a **omului liber** avangardist!

Altfel spus, avangarda constituie doar momentul violent al unei resurecții inocente, o forma agresivă, de renaștere spirituală, explozia care sparge formele corupte și recuperează esența pură a umanității, „Nici o milă. După masacru rămâne speranța unei umanități purificate” citim într-un manifest dadaist din 1918.

Ca simbol al avangardei putem recunoaște, deci, focul purificator, sacrificiul care salvează, masacrul expiator, întreaga agresiune și rebeliune avangardistă având ca obiectiv final eliberarea și transformarea întregii existențe, introducerea unui nou sens și stil de viață, mai pur, mai inocent, mai visător, mai poetic, radical opus alienărilor, oprimărilor și corupțiilor de orice natură.

8. Avangarda se complace și totodată întreține în mod obligatoriu, **ideea de anticipație, proiecția în viitor**, vizând în esență o nouă ordine, ea urmărește „să modeleze corpul spiritual al noii lumi;

¹ Ovidiu Morar, **Avangardismul românesc**, Editura Fundației Culturale idea Europeana, 2005,p.27

² Ion Pop, op. cit., p7

umanitate viitoare, societate viitoare, estetica viitoare, literatura viitoare.

9. În domeniul estetic propriu-zis, spiritul avangardei duce în mod obligatoriu la **negarea artei tradiționale**, la contestarea și depășirea continuă a formelor curente și acceptate de creație. Avangarda refuză orice model, detestă violent gustul consacrat, are oroare - cum declară futuriștii -” de tot ce este vechi și comun”. Consecința imediată este afirmarea ostentativă și agresivă a **ideii de noutate literară**; proclamând necesitatea noutății, avangarda este obligată să iubească noutatea și neprevăzutul, o noutate ce nu poate fi decât insolentă și agresivă.

Avangarda deschide foarte larg multe perspective, literatura lărgindu-și sfera „noului” și pe cea a „realului”. Sunt reactualizate, descoperite și încorporate domeniului estetic și poetic zone de investigație, stiluri și tehnici rareori inedite: **explorarea inconștientului, dicteul automat, colajele, poezia cotidianului, a hazardului obiectiv, umorul grotesc și absurd, investirea cu funcții inedite a parabolei și simbolului, cultivarea unor noi forme de pamflet, satiră și parodie, - toate acestea contribuie la nuanțarea, elasticizarea și modernizarea continuă a literaturii.**

ROLUL CALCULATORULUI ÎN ȘCOALA MODERNĂ

Prof. Aurelia-Viorica Bîrțan
Școala Gimnazială Țuglui, Dolj

Datorită dezvoltării rapide a tehnologiei informației, calculatorul a devenit un instrument indispensabil oricărei persoane, instrument prin intermediul căruia putem avea acces la impresionante surse de informare datorită numărului mare de site-uri, web existente, biblioteci virtuale sau muzee online, un instrument cu ajutorul căruia orice persoană păstrează legătura cu familia sau cu prietenii și cu ajutorul căruia se pot obține informații într-un timp redus și cu costuri minime. Cu toate acestea trebuie avut în vedere și faptul că și excesul de tehnologie poate fi un pericol serios la adresa sănătății și dezvoltării armonioase a copiilor. Mai mult, expunerea prelungită la jocuri bazate pe scenarii prestabilite poate să le afecteze gândirea creatoare și imaginativă precum și abilitățile sociale.

Avansul tehnologiei informaționale schimbă radical modul nostru de viață, de comunicare cu ceilalți, de recepționare a informației. În secolul următor este de așteptat ca rolul calculatorului în viața noastră să fie esențial, orice elev va trebui să stăpânească acest domeniu pentru a obține cu ușurință informații. Folosirea calculatorului poate fi și o lecție de logică, elevul înțelege regulile după care funcționează computerul și lucrurile din viața sa se vor desfășura sub semnul ordinii. Este necesară dotarea școlilor cu calculatoare pentru ca elevul să beneficieze de această modalitate de a-și croi drum spre viitor. Calculatorul este un mijloc foarte util pentru scrierea temelor pentru școala sau a altor sarcini asemănătoare, informațiile primite în școală au rol important pentru pregătirea de mai târziu a elevului, pentru sarcinile de serviciu și, de ce nu, pentru relaxare.

Școala, prin dotarea cu calculatoare, reprezintă ocazia de a învăța și comunica la nivel înalt.

Calculatorul este foarte util atât elevului cât și profesorului însă folosirea acestuia trebuie realizată astfel încât să îmbunătățească calitatea procesului de învățământ, nu să îl îngreuneze.

Utilizarea la întâmplare, fără un scop precis, la un moment nepotrivit a calculatorului în timpul lecției duce la plictiseală, monotonie, nerealizarea obiectivelor lecției, izolarea elevilor și chiar repulsie față de acest mijloc de predare-învățare modern. Folosirea în exces a calculatorului poate duce la pierderea abilităților practice de calcul și investigare a realității, la deteriorarea relațiilor umane.

Calculatorul trebuie folosit astfel încât să urmărească achiziționarea unor cunoștințe și unor deprinderi care să permită elevilor să se adapteze cerințelor unei societăți aflate într-o permanentă evoluție, acest mijloc modern și inteligent, reprezintă o necesitate a prezentului-dezvoltă atenția, gândirea logică și creativă, le dezvoltă interesul pentru cunoaștere și le cultivă încrederea în forțele proprii.

Folosind calculatorul în activitatea instructiv-educativă contribuim la schimbări majore în ceea ce privește strategia de lucru cu elevii, se reînnoiesc tehnicile de predare învățare, modificând radical rolul profesorului.

Calculatorul este foarte util atât elevului cât și profesorului ,însă utilizarea acestuia trebuie realizată astfel încât să îmbunătățească calitativ procesul instructiv-educativ, să urmărească achiziționarea unor cunoștințe și formarea unor deprinderi care să permită elevului adaptarea la noile cerințe.

Utilizarea calculatorului are numeroase avantaje.

- ✚ Stimularea capacității de învățare inovatoare;
- ✚ Consolidarea abilităților de investigare științifică;
- ✚ Creșterea randamentului însușirii coerente a cunoștințelor;
- ✚ Întărirea motivației elevului în procesul de învățare;
- ✚ Stimularea gândirii logice și a imaginației;
- ✚ Introducerea unui stil cognitiv, eficient, a unui stil de muncă independent;
- ✚ Dezvoltarea culturii vizuale;
- ✚ Formarea deprinderilor practice utile;
- ✚ Asigurarea unui feedback permanent;
- ✚ Facilități de prelucrare rapidă a datelor;
- ✚ Dezvoltă gândirea;
- ✚ Asigură pregătirea elevilor pentru o societate bazată pe educație permanentă;
- ✚ Determină o atitudine pozitivă a elevilor față de disciplina de învățământ.

Calculatorul este foarte util atât profesorului, cât și elevului, însă utilizarea acestuia trebuie realizată în așa fel încât să îmbunătățească calitativ procesul instructiv-educativ.

În concluzie, putem spune că pentru a realiza un învățământ de calitate și pentru a obține cele mai bune rezultate trebuie să folosim atât metodele clasice de predare-învățare-evaluare, cât și metodele moderne, astfel, calculatorul este privit ca un mijloc de documentare și expresie.

Bibliografie

1. Miclea M, *Psihologia cognitivă*, Ed. Gloria, Cluj-Napoca.
2. *Revista de pedagogie*, Nr,1-2/2010, *Informatizarea învățământului*.

METAFORA TERAPEUTICĂ ÎN BASME

Prof. Anușa Sorescu

Liceul Teoretic *George Călinescu* București

Încă din cele mai îndepărtate timpuri, poveștile, legendele și parabolele au fost metode eficiente de a transmite informații, valori și a împărtăși lecțiile importante ale vieții. Poveștile au fost transmise oamenilor mai tineri de către bătrâni, cu mult înainte ca stămoșii noștri să înceapă să picteze pe pereții peșterilor simboluri numeroase.

Una din cele mai vechi și mai vii povești poate fi găsită în legendele aborigenilor australieni. Aceasta oferă explicații despre fenomenele naturale, despre foc, stele și corbi și are un puternic mesaj moral: de la cele șapte femei care controlează focul, Wakala îl fură pentru el însuși. Lipsite de puteri, femeile se refugiază în ceruri devenind constelația celor Șapte Surori, în timp ce Wakala refuză egoist să-și împartă puterea cu oricine și persiflează pe oricine îi cere focul, strigând: „Cra,cra!” Când niște bărbați îi cer focul, aruncă niște cărbuni înspre aceștia, declanșând un incendiu căruia îi cade pradă el însuși iar cadavrul lui se transformă în corpul înnegrit al unui corb. Prin aceste povești aparent simple, bătrânii comunicau celor mai tineri mesaje despre a nu fi egoist, a nu fura sau a nu-și pierde cumpătul, modelând idei, credințe, moralitate și comportamente. A spune povești copiilor este un lucru la fel de vechi ca însăși istoria unei comunități. Formulele inițiale ale basmelor, poveștilor seamănă cu o inducție hipnotică, o trecere de la realitate la închipuire sau la un nivel diferit de procesare, o invitație de a participa la o relație unică atât cu cel care povestește, cât și cu actanții poveștilor.

Așa cum artizanii au nevoie de două ingrediente speciale, talent și artă, pentru ca opera lor să aibă impact, la fel și practicianul metaforei. Pentru povestitorul în metafore, talentul rezidă în principiile de construcție a unei povești care-l va implica pe copil, va facilita identificarea lui cu problema și îl va face să se alăture în căutarea unei soluții. Arta rezidă în construirea poveștii în mod specific pentru copil și nevoile acestuia și în a o comunica într-un mod care oferă atât implicare cât și sens. Metafora este o formă de comunicare, alături de povești, basme și anecdote, în cadrul genului povestirii, în care povestirea e deplasată dintr-un câmp al experienței și e folosită pentru a comunica ceva despre alt câmp de experiență. Asocierea simbolică e cea care oferă metaforelor forța lor literară și terapeutică. Metaforele, în terapie și predare, sunt create ca formă de comunicare indirectă, imaginativă și implicită cu privire la experiențele clienților, procesele și obiectivele care pot ajuta la rezolvarea problemei concrete a copilului, oferindu-i noi instrumente pentru a face față problemelor. Printre aceste metafore se pot număra poveștile, basmele, anecdotele, glumele, proverbele, analogiile sau alte tipuri de comunicare. Ceea ce deosebește metaforele terapeutice de alte basme, povești sau anecdote e combinația dintre o comunicare specific creată, simbolică și o intenție terapeutică specifică, una de vindecare.

A spune o poveste și a scrie o poveste sunt două procese diferite. Odată ce poveștile sunt scrise, ele tind să capete o calitate imuabilă, ca și cum așa au fost dintotdeauna și așa ar trebui spuse pe veci. Poveștile sunt dinamice, evoluează, se schimbă și se adaptează de la povestitor la povestitor, ca și de la ascultător la ascultător. Puterea poveștii stă în flexibilitatea și adaptabilitatea ei la nevoile ascultătorului și șa circumstanțelor acestuia. Prin povești e posibil să găsim fericirea și starea de bine, ca și mijloacele de a crea și menține stări de bine.

Bibliografie

1. Bandler R., Grinde J., *Tehnicile psihoterapiei*, Editura Curtea Veche, București, 2007;
2. Burns, G., *101 Povești vindecătoare pentru copii și adolescenți*, Editura Trei, București, 2011.

CE ESTE MIEZUL PĂRESIMILOR ȘI CARE SUNT CARACTERISTICILE SPECIALE ALE ACESTEI ZILE?

Prof. Lazăr Liviu

Școala Gimnazială „Teodor Bălășel” Ștefănești, Vâlcea

Cuvinte sau expresii vechi, care au dispărut definitiv din limba română sau care au încetat să mai fie folosite, fiind pe cale de dispariție. Așa sunt definite, în dicționar, arhaismele – vorbele bătrânilor de

odinioară, care pentru mulți dintre noi, cei din era vitezei și a tehnologiei, sunt total necunoscute. Nu e un secret faptul că, din timpurile de demult și până astăzi, fondul lexical al limbii noastre a suferit transformări, în sensul restrângerii utilizării anumitor cuvinte datorită unor factori precum: generalizarea învățământului, apariția presei, a radioului, a televiziunii etc. Sigur că nu ne putem opune evoluției limbii și includerii în masa vocabularului a cuvintelor noi, însă folosindu-le tot mai des, ni se pare uneori că limba bunicilor noștri devine tot mai săracă... ca și cum ei înșiși, parcă, s-au mâhnit din cauza asta și și-au luat vorbele cu ei, păstrându-le acolo, în cimitirul din

deal.

Despre o astfel de expresie de odinioară vrem să așezăm și noi, în scris, câteva considerații. Despre două cuvinte la care cei de demult se raportau ca la un soi de sărbătoare, brodând în jurul lor o salbă de tradiții care încă se încăpățânează să reziste în unele sate ale României, ca un soi de mesageri ai celor ce au apus, deja, de multă vreme. Așadar, veți afla în rândurile de mai jos ce este „Miezul Păresimilor” sau „Miezul Păresii”, de ce poartă această denumire și ce marchează el, de fapt, în contextul Postului Mare.

Scurt popas etimologic

Înainte de a explica sensul acestei expresii, însă, trebuie să reținem că termenul „păresimi” desemnează Postul Paștilor sau Patruzecimea, adică postul pe care îl ținem înaintea Praznicului Învierii Domnului, una dintre cele mai importante perioade de pregătire duhovnicească din Biserica noastră Ortodoxă. Etimologic, „păresimile” sunt cele patruzeci de zile ale postului, „quadragesima” însemnând „patruzeci” în limba latină.

Numărul 40 are, de altfel, o semnificație profundă în istoria mântuirii noastre: după Botezul de la Iordan, Mântuitorul a postit, stând în pustie pe „Muntele Carantinei”, adică al celor patruzeci de zile de post. Astfel, cele 40 de zile sunt și un simbol al drumului nostru duhovnicesc spre Înviere, nu fără a ne asuma, asemenea lui Hristos, un efort ascetic la nivel alimentar și spiritual deopotrivă. Numărul 40 are „rădăcini” și în tradiția veterotestamentară: potopul a durat 40 de zile și 40 de nopți; Moise a stat 40 de zile în Muntele Sinai înainte de a primi Legea, 40 de zile a călătorit Ilie prin deșert, fugind de răzburarea reginei Izabela, iar evreii au călătorit 40 de ani prin pustiu din robia egipteană și până în Țara Sfântă.

Miezul Păresimilor

Revenind la subiectul articolului nostru, haideți să vedem ce înseamnă această expresie uitată în tradiția populară a românilor. Așadar, în cultura satului românesc, „miezul păresimilor” desemna mijlocul postului, care cade întotdeauna miercurea, în cea de-a patra săptămână a Postului Sfințelor Paști. Ziua aceasta era privită de către străbunii noștri cu un fel de „relaxare duhovnicească”, cu un soi de tihnă, însă nu în sens negativ sau regresiv, ci cu gândul pozitiv că, iată, a trecut deja jumătate de post și că truda nu mai este așa imposibilă cum părea la început. După 24 de zile de postire, miercurea aceasta împărțea, așadar, Postul Mare, în două perioade, fiind ținută în lumea rurală ca un fel de sărbătoare, după

îndemnurile bătrânilor. Spre exemplu, părintele Simeon Florea Marian, unul dintre cei mai importanți folcloriști și etnografi români, istoric, profesor, dar și membru titular al Academiei Române, consemnează în volumul său intitulat „Sărbătorile la români” faptul că „româncele din cele mai multe părți ale Bucovinei țin ziua aceasta ca și duminica, nu torc, nu reșchie, nu perie, nu urzesc, nu țes, nici nu cos”, dar mai ales și mai ales „nu ung păreții caselor”. Aflăm, în continuare, și care era motivul acestei abțineri de la muncă: „spre păstrarea sănătății, și anume ca să nu le doară mâsurile și picioarele peste an; altele ca să le meargă bine și tot lucrul ce-l vor începe să le iasă cu spor”.

În alte zone, ziua aceasta a „Miezului Păresimilor” purta și numele de „ziua ouălor”, edificator pentru o tradiție care avea loc numai în miercuria de la jumătatea postului. Mai exat, în această zi, gospodinele alegeau ouăle care vor fi încondeiate sau înroșite și care vor intra în rețetele tradiționale ale bucatelor de Paște, dar și pe cele pe care le vor pune sub cloșcă. Exista, atunci, credința că ouăle alese în această zi nu se stricau până în Săptămâna Mare.

Părintele Gheorghe Calciu, unul dintre marii noștri duhovnici ai românilor și deținut politic timp de 21 de ani în temnițele comuniste, își amintea de acest Miez al Păresimilor din copilăria sa petrecută la Mahmudia, în Deltă: „La înjumătățirea postului, miercuri, mama ne chema pe cei mai mici, căci cei mari erau la lucrarea câmpului, a viei, și ne punea să numărăm ouăle. Pe cele cu bănuț le punea de o parte. Din ele urma să iasă puii care vor face ouăle pentru Paștele anului următor. Ce taină a vieții cunoștea mama, cu câtă convingere făcea ea cruce peste ouăle care vor scoate pui! Tare mi se părea mie că treaba pe care o făcea mama semăna, într-un fel pe care nu-l înțelegeam, cu Învierea”.

„Miez” cu ecouri liturgice

Însă, „Miezul Păresimilor” nu este doar o simplă tradiție a satului românesc, ci are și profunde ecouri liturgice, cântările din această zi, precum și cele ale întregii săptămâni fiind specifice înjumătățirii postului. Astfel, la Utrenia de miercuri auzim la strană cântarea „Înjumătățind noianul postului, așteptăm limanul mântuirii, adică vremea pătimirii Tale Doamne, celei de bunăvoie [...]”, iar la Vecernia aceleiași zile, stihira pe glasul al patrulea: „Postul, pricinuitoarea bunătăților, și-a adus acum înjumătățirea sa, arătându-se bine plăcut prin zilele ce au trecut și spre cele ce urmează punându-și de față folosința [...]” sau „În mijlocul pământului ai răbdat Cruce și patimă, Îndurate, tuturor nepătimire și mântuire dăruind. Pentru aceasta astăzi la înjumătățirea postului, toți o punem înainte spre închinăciune și cu bucurie o sărutăm [...]”. Astfel, întrucât înjumătățirea postului cade mereu în miercuria de după Duminica Sfintei Cruci, întreaga săptămână stă sub binecuvântarea acestui semn mântuitor, care ne cheamă să privim deja, cu bucurie, la lumina Sfințelor Paști, deși oboseala începe să fie resimțită. Sinaxarul din Triod, de asemenea, prezintă foarte interesant motivul pentru care Părinții Bisericii noastre au ales să așeze Crucea la înjumătățirea postului, spunând că, așa cum cei care călătoresc pe o cale aspră și lungă, zdrobiți de oboseală, dacă întâlnesc pe cale un copac umbros se odihnesc puțin, așezându-se sub el, și oarecum refăcuți termină și restul drumului, tot așa și acum, în timpul postului, a fost sădită de Sfinții Părinți la mijlocul acestei căi obositoare Crucea cea aducătoare de viață, spre a ne odihni, a răsufla și a ne face pe noi cei osteniți sprinteni și ușori pentru restul osteneții.

Așadar, dincolo de tradițiile și de credințele populare care marchează Miezul Păresimilor, ziua aceea vine să ne amintească tuturor de purtarea Crucii și de „răstignirea duhovnicească” pe care ne-am asumat-o la începutul postului. Cu siguranță, nu este deloc ușoară această asumare, mai ales în condițiile în care în societatea actuală până și însemnarea cu Semnul Sfintei Cruci poate fi un adevărat act de mărturisire autentică. De aceea, să „extragem” din această zi nectarul curajului și să ne întărim duhovnicește pentru săptămânile de asceză care ne-au mai rămas, știind că Hristos prin „lemnul Crucii a stins văpaia păcatului” și ne-a „izbăvit din mâna potrivnicului”.

Bibliografie:

1. <https://www.crestinortodox.ro/paste/obiceiuri-traditii-paste/paresimii-miercuria-la-jumatatea-postului-sfintelor-pasti-71071.html>.

II. VOCAȚIE ȘI MISIUNE

STUDIU DE SPECIALITATE: COPIII SUPRADOTAȚI ÎN GRĂDINIȚĂ

Prof. Enache Andreea Maria
Grădinița cu Program Prolungit „Pui de lei“ Pitești, Argeș

Rezumat:

Studiul de față se concentrează pe dezvoltarea și implementarea unui program de învățare adaptativă într-o grădiniță privată pentru a răspunde nevoilor copiilor supradotați. Scopul acestui program este de a oferi copiilor supradotați provocări adecvate nivelului lor de inteligență, dezvoltându-le abilitățile cognitive și creativitatea.

Metodologie:

Identificarea și selecția copiilor supradotați: Prin colaborarea cu experți în dezvoltare infantilă, am dezvoltat un proces de identificare a copiilor cu potențial intelectual superior.

Crearea unui curriculum adaptat: Am dezvoltat un curriculum adaptat la nivelul de dezvoltare și interesele individuale ale fiecărui copil supradotat.

Utilizarea tehnologiei: Am introdus o platformă online interactivă care oferă materiale de învățare personalizate și provocări, adaptate la nivelul de cunoștințe al fiecărui copil.

Suport social și emoțional: Am inclus consilieri specializați în dezvoltarea copiilor supradotați pentru a oferi suport emoțional și social, asigurându-ne că acești copii se simt în siguranță și înțeleși.

Rezultate Preliminare:

Până în prezent, copiii supradotați implicați în program au înregistrat creșteri semnificative în performanță școlară, precum și în dezvoltarea abilităților sociale și emoționale. Părinții au raportat o îmbunătățire semnificativă a stimei de sine și a motivației învățării la copiii lor.

Evaluare continuă:

Am introdus o abordare de evaluare continuă pentru a monitoriza progresul fiecărui copil supradotat în timp real. Aceasta include evaluări periodice pentru a ajusta curriculumul în funcție de dezvoltarea lor.

Mentorat și colaborare:

Am angajat specialiști în diverse domenii, inclusiv știință, artă și tehnologie, pentru a servi drept mentori pentru copiii supradotați. Acești mentori lucrează în colaborare cu educatorii pentru a stimula interesul și creativitatea copiilor în domeniile lor preferate.

Rezultate și Impact:

După un an de implementare a acestui program fictiv, am observat următoarele: Copiii supradotați au obținut rezultate academice remarcabile, inclusiv performanțe excepționale în teste standardizate. Motivația pentru învățare s-a menținut la un nivel ridicat, iar copiii au dezvoltat abilități de rezolvare a problemelor și gândire critică într-o măsură semnificativă. Părinții au relatat o îmbunătățire semnificativă a comunicării cu copiii lor și au fost impresionați de progresul lor. Copiii au dezvoltat relații sociale sănătoase și au învățat să-și gestioneze emoțiile într-un mod constructiv.

Recomandări pentru implementare:

Pentru a aduce acest program cât mai aproape de nevoile copiilor supradotați, ar fi necesară o finanțare adecvată pentru resursele tehnologice și personalul de specialitate. Colaborarea cu instituții de învățământ și cercetare ar putea ajuta la validarea și extinderea acestui tip de program în grădinițe.

Concluzii:

Acest studiu subliniază importanța abordărilor personalizate în educația copiilor supradotați din grădiniță. Programul nostru adaptativ demonstrează potențialul de a stimula dezvoltarea acestor copii într-un mediu care să le ofere provocări adecvate și sprijin emoțional. Cu toate acestea, este important de menționat că astfel de programe ar necesita implementare și cercetare aprofundată în viitor dar ar putea aduce beneficii semnificative pentru acești copii și societatea în ansamblu..

Bibliografie:

1. Albu, G., & Pascu-Dănilă, D. (2011). *Educația copiilor supradotați*. Editura Didactică și Pedagogică.
2. Diaconescu, M. (2012). *Psihologia copilului supradotat*. Editura Polirom.
3. Drăgoi, D. (2010). *Copiii cu înalt potențial*. Editura Tritonic.
4. Lucaciu, D. (2006). *Copilul supradotat și dezvoltarea sa educațională*. Editura Polirom.
5. Voicu, C. (2015). *Educația copilului supradotat*. Editura Trei.

STRATEGII ȘI TEHNICI DE INTERVENȚIE ÎN SITUAȚII CONFLICTUALE

Prof. înv. primar Mariș Ioana
Școala Gimnazială Lunca Bradului, jud. Mureș

„Un om deștept rezolvă problema, un om și mai deștept o evită” (Albert Einstein)

Prezența unor situații conflictuale perturbă extrem de mult mediul școlar. Ele conduc la o deteriorare a climatului în școală, afectează raporturile elev-elev, elev-profesor și generează sentimente de insecuritate, de teamă, care influențează negativ dezvoltarea normală a elevului.

Pasul de la conflict la violență este unul extrem de mic și delicat și tocmai de aceea trebuie abordat cu maximă seriozitate și implicare.

Pentru a preveni sau limita situațiile conflictuale apărute atât de des în mediul școlar este necesară menținerea unei strânse legături între cei trei factori implicați școală-familie-societate.

Pentru a evita și a limita apariția unor situații conflictuale cu toții trebuie să ținem cont de câteva reguli esențiale:

- ✓ Respect reciproc din partea tuturor părților implicate în educația elevilor;
- ✓ Relația profesor-părinte să fie una sinceră, sănătoasă, corectă;
- ✓ Atitudine pozitivă, deschisă spre dialog, comunicare și sprijin reciproc;
- ✓ Implicarea părinților în cât mai multe activități educative;
- ✓ Consilierea și sprijinirea morală a părinților la nevoie;
- ✓ Acceptarea diferențelor de opinie;
- ✓ Evitarea învinuirilor și căutarea soluțiilor pentru rezolvarea unei probleme apărute.

Orice conflict școlar trebuie monitorizat pentru a evita o escaladare periculoasă a sa. Cu toții știm că un management eficient al situațiilor școlare presupune prezența regulilor. De aceea fiecare școală/clasă trebuie să aibă un regulament clar, bine stabilit, corect și echitabil pentru toate părțile implicate în actul instructiv educativ. Regulamentul clasei trebuie să conțină reguli clare, transparente, pozitive, univoce, orientate pe mai multe domenii (intrarea și mișcarea în sala de clasă, tonul vocii, igiena, etc), aplicate cu strictețe și consecvență. Fiecare regulă trebuie să fie însoțită de consecințele nerespectării ei. Regulamentul clasei se stabilește an de an, în colaborare cu elevii clasei respective, eventual părinții acestora și se afișează la loc vizibil, reamintindu-se ori de câte ori este nevoie. Necesitatea respectării regulilor trebuie explicată și înțeleasă de către toată lumea.

Pentru a preveni comportamentul perturbator al unui elev se impune cunoașterea principalelor cauze și gestionarea acestora folosind diferite tehnici și strategii.

De cele mai multe ori comportamentul perturbator al unui elevi vine dint-o antipatie în raport cu școala - școala devine irelevantă pentru elev respectiv. În acest caz, rolul profesorului este unul extrem de important. Intervenția din partea profesorului va urmări trei puncte importante:

- Creșterea relevanței școlii pentru reușita în viață;
- Evitarea conflictelor de interes cu elevii în cauză
- Motivarea elevilor prin intermediul unor factori proprii școlii.

Motivarea elevilor se poate realiza prin: implicarea elevului, dezvoltarea încrederii în sine a elevului, utilizarea intereselor și a resurselor acumulate anterior, instruirea individualizată, provocarea, trezirea curiozității elevului, prezentarea unor exemple motivaționale, accent pe întărirea pozitivă, reducerea anxietății elevilor, etc.

Conflictul de interese, destul de des întâlnite, sunt generate de diferența majoră dintre sistemul de valori, interese, nevoi ale elevilor și sistemul pe care îl reprezintă/ întruchipează profesorul, respectiv școala.

Rezolvarea unui conflict de interese se realizează prin abordarea unei tactici de negociere. Negocierea cuprinde patru pași importanți: confruntarea, exprimarea pozițiilor, definirea conflictului în termenii acceptați de ambele părți, stimularea dorinței de cooperare, negocierea și adoptarea unei perspective comune de abordare a conflictului

Constrângerea oferă rezultate slabe și pe termen scurt.

Alte posibile cauze ale conflictelor școlare sunt:

- Nevoia de recunoaștere socială – elevul încearcă mereu să provoace autoritatea profesorului;
- Comportamentul impulsiv și agresivitatea înnăscută;
- Izolarea socială, anxietatea;
- Transferul afectiv (divorț, abandonul, frica de unul dintre părinți, indiferență, ostilitate față de copil, etc);
- Conflicte între sisteme opuse de reguli;
- Mediul social, familial, Coeziunea grupului școlar;
- Modul de manifestare al profesorului: lipsa experienței, probleme personale, evaluări incorecte, atitudine disprețuitoare, probleme de comunicare.

10 pași în soluționarea unui conflict:

- ✓ Enunțarea situației conflictuale;

- ✓ Stabilirea părților implicate;
- ✓ Stabilirea tipului de conflict;
- ✓ Identificarea cauzelor conflictului;
- ✓ Adunarea informațiilor;
- ✓ Ascultarea cu atenție;
- ✓ Alegerea strategiei de rezolvare a conflictelor;
- ✓ Generarea soluțiilor;
- ✓ Alegerea soluției optime;
- ✓ Punerea în practică a soluției alese.

Recompense și rolul lor în managementul conflictelor:

În activitatea instructiv educativă întâlnim două tipuri de recompense:

- Recompense externe: note, diplome, premii, laude, excursii, burse.
- Recompense interne: sentimentul de împlinire a lucrului bine făcut, satisfacerea curiozității, plăcerea de a rezolva probleme, de a depăși limite.

Recompensele sunt utile dacă:

- ✓ se oferă din când în când (de câte ori este cazul), nesistematic;
- ✓ furnizează elevilor informații (feed-back) despre nivelul de competență și despre valoarea realizărilor lor;
- ✓ sprijină motivația intrinsecă;
- ✓ centrează atenția elevului pe comportamentul propriu, desfășurat în timpul realizării performanței;

Recompensele sunt ineficiente atunci când:

- ✓ se oferă la întâmplare;
- ✓ vizează reacții pozitive globale, nespecifice din partea elevului;
- ✓ recompensează doar participarea, ignorând performanța;
- ✓ nu oferă informații relevante (feed-back) despre performanța atinsă, despre modalitățile de atingere a performanței;
- ✓ orientează elevul spre comparația cu ceilalți (nu cu sine);
- ✓ sprijină o motivație extrinsecă;

Școala are un rol important în prevenirea conflictelor, a violenței și asta nu numai în condițiile în care sursele agresivității sunt în mediul școlar ci și în situația în care sursele se află în exteriorul granițelor școlii. Din acest motiv trebuie acordată o mai mare atenție formării profesorilor, pregătirii acestora pentru a face față lucrului cu elevi sau clase dificile, vizând atitudinea profesorilor, deschiderea acestora spre lumea tinerilor, spre dialog, spre creativitate, imaginație, spre apropierea școlii de viața de zi cu zi.

Bibliografie:

1. Dolean, Dacian, (2000), *Comportamentul agresiv: cauze, forme de manifestare și modalități de combatere*, în Revista „Învățământul primar”, nr. 4 / 2000, Editura Discipol, București ;
2. Neamțu, Cristina, (2003), *Devianta școlară. Ghid de intervenție în cazul problemelor de comportament ale elevilor*, Editura Polirom, Iași.

MEDIUL GRAFIC INTERACTIV SCRATCH. ELEMENTE DE INTERFAȚĂ

Prof. Adam Doina-Ioana
Liceul Tehnologic Baia de Fier, Gorj

Limbajul de programare Scratch a fost dezvoltat de către MIT Media Lab (Laboratorul Media al Massachusetts Institute of Technology), iar prima sa versiune a fost lansată oficial în mai 2007. El este dedicat copiilor cu vârsta cuprinsă între 8 și 16 ani pentru realizarea de programe, jocuri și povești interactive, animații. Scratch este un limbaj de programare vizual (VPL, Visual Programming Language).

Realizarea programelor se face prin manipularea unor blocuri grafice colorate și îmbinarea lor, ca într-un fel de puzzle. Instrucțiunile pentru calculator apar scrise pe aceste blocuri.

Scratch poate fi utilizat online dacă aveți conexiune la internet: <https://scratch.mit.edu/> sau poate fi instalat local pe calculator și folosit offline (accesați <https://scratch.mit.edu/download> pentru a instala programul pe calculator). Pentru a începe lucrul la un nou proiect (program) nou apăsați butonul Creează. Se va deschide interfața mediului de programare Scratch.

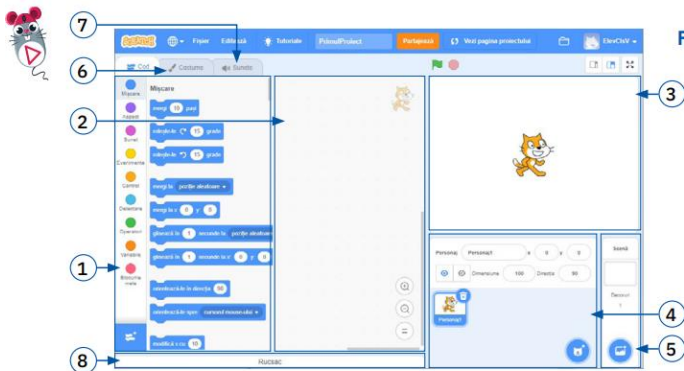
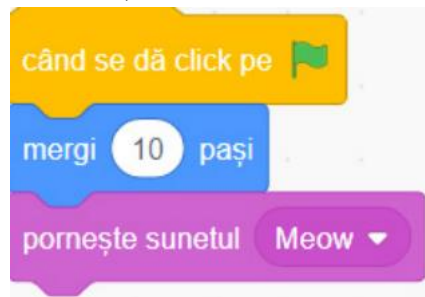
Descrierea mediului de lucru. Cum funcționează Scratch?

Avatarul programului Scratch este pisoiul Scratch. Fiecare nou proiect începe cu pisoiul Scratch în mijlocul ecranului, el fiind personajul implicat. Interfața mediului de programare Scratch este prietenoasă, clară, cu acces direct la comenzi.

Interfața mediului de programare Scratch conține:

1. Paleta de blocuri
2. Zona de program
3. Scena
4. Zona personajelor
5. Zona decorurilor
6. Fila de costume
7. Fila de sunete
8. Rucsacul

Paleta de blocuri

Această secțiune conține plăci colorate pe care sunt înscrise acțiunile pe care le pot face personajele și pe care le numim blocuri. Blocurile sunt grupate în mai multe categorii, în funcție de tipul de acțiune pe care îl reprezintă.

Zona de program

Programarea unui personaj în Scratch se face trăgând blocuri grafice din paleta de blocuri în zona de program prin metoda drag and drop. Blocurile se așază unul peste celălalt și se îmbină ca într-o construcție Lego, alcătuind scripturi. Scripturile pot fi rulate imediat făcând click pe codul în sine. Un bloc poate fi șters dacă se dă click dreapta pe el și se alege Șterge din meniul care apare sau dacă îl trageți înapoi pe paleta de blocuri. Un personaj poate avea mai multe scripturi asociate. Instrucțiunile grupate în fiecare script sunt executate una după alta, în ordine, de sus în jos. Puteți gestiona sunetele din programul vostru utilizând acțiunile puse la dispoziție de fila Sunete din zona blocurilor de instrucțiuni. Aici regăsiți și un editor de sunete.

Scena

Scena este o zonă dreptunghiulară cu lățimea de 480 de pixeli și înălțimea de 360 de pixeli pe care puteți urmări rezultatul execuției scripturilor.

Poziția unui personaj este dată de două coordonate:

x – poziția pe orizontală (numărul de pixeli pe orizontală față de mijlocul scenei);

y – poziția pe verticală (numărul de pixeli pe verticală față de mijlocul scenei).

Deasupra scenei apar două butoane:

- Steagul verde – pornește execuția programului;
- Bulina roșie – oprește execuția programului.

Zona personajelor

Este zona în care apare lista personajelor utilizate. Modalități de încărcare a personajelor :

1. Încarcă un personaj – puteți încărca în Scratch un personaj existent;
2. Surpriză – se încarcă automat un personaj oarecare din biblioteca de imagini;
3. Desenează – puteți desena un personaj utilizând un editor grafic al mediului Scratch;
4. Alege un personaj – puteți alege un personaj din biblioteca de imagini a mediului Scratch.

Un personaj poate avea mai multe costume (ipostaze). Animațiile se bazează pe o succesiune de imagini ale personajelor în diferite ipostaze, adică o succesiune de costume. Costumele personajelor pot fi administrate din fila Costume din zona blocurilor de instrucțiuni. Scratch punând la dispoziție și un editor grafic în acea zonă .

Zona decorurilor

Categoria	Tipuri de instrucțiuni
● Mișcare	Controlul mișcărilor personajelor (poziție, unghi)
● Aspect	Controlul aspectului personajelor
● Sunet	Utilizarea sunetelor
● Evenimente	Gestionarea evenimentelor
● Control	Controlul execuției programului

Categoria	Tipuri de instrucțiuni
● Detectare	Interacțiunea personajelor cu elementele care le înconjoară
● Operatori	Utilizarea operatorilor
● Variabile	Controlul variabilelor
● Blocurile mele	Blocuri de cod create de către utilizator
● Extensii	Blocuri de instrucțiuni suplimentare, alese de către utilizator

Este zona în care apar decorurile utilizate în program. Administrarea decorurilor este similară cu a personajelor.

Rucsacul

Permite schimbul de costume, personaje, sunete și scripturi între proiecte (se pun obiecte din proiect în rucsac, apoi din rucsac în alt proiect).

Bara de meniuri

Bara de meniuri a mediului de programare Scratch asigură accesul la comenzile care vă permit să creați, să deschideți, să salvați proiectele și să le distribuiți pe internet, punându-le la dispoziția celorlalți iubitori de Scratch. Pentru a face parte din comunitatea Scratch și a putea partaja proiectele cu ceilalți, este necesar să vă faceți un cont pe site-ul Scratch. Contul poate fi creat prin accesarea butonului Alătură-te Scratch, din interfață și urmând pașii propuși. Odată creat contul, după logare, numele de utilizator apare pe bara de meniuri și aveți acces la opțiunile de partajare cu comunitatea. O imagine digitalizată este împărțită ca o tablă de șah în mai multe elemente mici.

Sitografie:

1. <http://wiki.scratch.mit.edu/wiki/Scratch>
2. <http://info.scratch.mit.edu/Scratch2FAQ>
3. http://info.scratch.mit.edu/Support/Scratch_Cards

A STUDY ON DIFFERENT TYPES OF LISTENING

Prof. Roxana Oana Clepe
Școala Gimnazială Iosif Moldovan Arad

Abstract: *The present study comprises information about different types of listening activities. It contains some methods that can be used to teach the specific listening types and also some motivational strategies to boost the students' motivation in the E.L.T. Furthermore, the study shows some of the advantages and disadvantages of teaching the specific types of listening. It gives examples of listening activities that motivate the students.*

Key words: listening, strategies, listening activities.

When we are talking about listening activities we, as teachers, must always think how to motivate students and create the perfect activities for them to make the learning process an easy one. The focus should also be on the types of listening that one can find. When doing that, I believe that the students will better understand what they have to do and they will focus their attention on the task in a better way. There are two types of listening: intensive listening and extensive listening.

Intensive listening is when students listen to a text – usually on tape or a CD – and discuss detailed aspects of meaning as well as listening language and text construction, usually under the teacher's guidance.

1. Using audio material

Teachers usually use audio materials on a CD, tape, hard disk or memory stick when they want to teach listening. According to Jeremy Harmer, this “habit” has both advantages and disadvantages. **Advantages:** recordings contain a wide variety of voices and situations, even though these recordings are sometimes only written dialogues and extracts from plays. Audio materials are portable and easily available. Teachers can play recorded tracks in class directly from computers (either stand alone or on a school network). **Disadvantages:** audibility of audio texts in big classrooms with poor acoustics often causes concern. Not all students in the classroom can hear equally well. An example of this type of activity – sitting around and listening to a tape recorder or CD player is not natural.

If students are to get the maximum benefit from a listening, then teachers should re-play it twice or three times, because each listening will help students understand more than they previously did.

2. “Live listening”

This type of listening is a popular way of ensuring real communication, where the teacher and / or visitors to the class talk to the students. This provides listening practice in face-to-face interaction and allows students to practice listening “repair” strategies, such as using formulaic expressions (*Sorry? What was that? I didn’t quite catch that*), repeating up to the point where communication breakdown occurred, using a rising intonation (*She didn’t like the...?*) or rephrasing and seeing if the speaker confirms the rephrasing (*You mean she said she didn’t know anything?*) if the speaker says something like (*She denied all knowledge of the affair*) (Field, 2000:34)

Another advantage is that students can say if the speaker is going too slowly or too fast. Examples of “live listening”: **reading aloud:** the teacher reads aloud to the whole class. The students hear a clear spoken version of a written text and can be enjoyable if the teacher reads with conviction and expression. This also applies in the case of reading or acting out dialogues; **story-telling:** stories, in this case told by teachers, provide excellent listening material. Students can be asked to predict what is coming next, to describe people in the story or re-tell the story, which will increase language competence; **interviews:** motivate students, especially if the students themselves think up the questions. Teachers could be the subject of the interviews or have other people/ strangers visit the class and get interviewed. To make the whole interview more interesting teachers could take on a different person.

3. **The roles of the teacher in intensive listening**

Teachers need to motivate and engage students through the way they set up listening tasks. They also need to build up their confidence by helping them to listen better and not to test their listening abilities. They also need to detect the difficulties students might have and provide support and solutions to them.

- **Organiser:** teachers have to tell students what they are listening for (the purpose) and give clear instructions. They have to give tasks that can be achieved as well as comprehensible audio texts to listen.
- **Machine operator:** teachers have to be efficient when using the tape recorder, CD player, etc. This means knowing where is the fragment they want to use on the tape, CD or DVD. To know this, teachers need to test the recording out before taking it into class so that not to waste time.
- If live listening is involved, then teachers have to pay attention to the students – how easily they can understand them – and adjust the way they speak according to the situation.

- **Feedback organiser:** once the listening tasks are completed by students, teachers should give feedback on what they have completed. This could be done in different ways: by giving the students compare their answers in pairs and ask for answers from the class, for example.
- **Prompter:** teachers can prompt them to listen to the audio text again with the purpose of noticing a variety of language and spoken features. (Jeremy Harmer)

Extensive listening is audio material which is longer than a typical classroom listening text, and which students often listen to for pleasure. Extensive listening material is often sourced from podcasts, electronic books, English language broadcasts online, etc.

With this type of listening, teachers encourage students to choose for themselves what they want to listen to and to do so for pleasure and general language improvement. This activity will take place outside the classroom and will increase students' motivation to listen because they can choose what they want to listen. Teachers can recommend certain CDs, podcasts, sites and ask students to talk about the ones they enjoyed the most. In order to encourage extensive listening, students can be asked to do various tasks. They can record their answers to what they have listened in a personal journal, fill in report forms, prepared in advance by the teachers, asking them to list the main idea/topic, level of difficulty and write a short summary of the content of the recording. They can also be asked to write comments on cards or on a student website, responses on large class listening posters, etc. All these tasks have the purpose of motivating students to listen more. If they can share their information with other colleagues, they will feel they have contributed to the progress of the whole group.

Both intensive and extensive listening are necessary to prepare students for the task and texts they encounter in collage. Intensive listening with a focus on skills/ strategies instruction has been shown to yield positive effects on second language listening. At the same time, students need to practise extensive listening in order to coordinate and apply intensively acquired skills/strategies over the larger audio texts and multiple listening sources that are required in all academic course work.

Activity 1

Work in pairs. Listen and comment on the following podcast in point of the teacher's role in developing suitable activities:

<http://learnenglishteens.britishcouncil.org/skills/listening-skills-practice/celebrations>

Activity 2

Work in groups. Listen to the following podcast and design a pre-listening, while listening and post-listening for an extensive listening activity:

<http://learnenglishteens.britishcouncil.org/skills/listening-skills-practice/my-favourite-film>

Activity 3

1. Check your understanding: gap fill

Do this exercise while you listen. Complete the gaps with the speaker.

A (x2)	B (x2)	C (x2)
D (x2)	E (x2)	

1. Speaker _____ will see people dressed in amazing costumes.

2. Speaker _____ is going to decorate the venue with Chinese lanterns and projections on the wall.
3. Speaker _____ is worried about someone on Facebook spoiling the surprise.
4. Speaker _____ is going to be careful of people stealing things.
5. Speaker _____ is going to listen to old-fashioned music played on an old-fashioned machine.
6. Speaker _____ is in one of the bands that are playing.
7. Speaker _____ is going to taste food from all over the world.
8. Speaker _____ is going to celebrate with the whole family.
9. Speaker _____ is going to organise a party for her two best friends.
10. Speaker _____ is going to make sure there is no traffic on her street.

Bibliography:

1. Field, J. *Listening in the Language Classroom*. Cambridge: Cambridge University Press, 2008
2. Gebhard, J.G. *Teaching English as a Foreign Language: A Teacher Self-Development and Methodology Guide*. Ann Arbor: The University of Michigan Press, 1966
3. Harmer, J. *The Practice of English Language Teaching* - Pearson Longman, fourth edition.
4. Leon, P. *Developing Listening Skills III*, ETECS, ICPNA

PROIECT EXPERIMENTAL, REALIZAT ÎN VEDEREA DEZVOLTĂRII COMPETENȚELOR/ ABILITĂȚILOR DE LECTURĂ ALE ELEVILOR DIN CICLUL INFERIOR AL LICEULUI

**Prof. Alina-Ileana Vîlceanu,
Liceul Teoretic Tudor Arghezi Craiova, Dolj**

Motivația proiectului

Malraux spunea cândva că secolul XX va fi religios sau nu va mai fi deloc și , într-adevar, ne confruntăm, ca dascăli în general și ca profesori de limba și literatura română în special, cu o religie a tehnologiilor de ultimă oră, iar în acest context, elevii noștri, acaparați de informațiile mai mult sau mai puțin corecte și complete *cucerite* cu ușurință printr-o simplă accesare a internetului, trebuie sprijiniți să descopere sau să redescopere frumusețea și satisfacțiile lecturii, conștientizând- de ce nu?- faptul că fiecare carte poate fi *cartea de nisip* cu care-i încânta, deunăzi, pe cunoscători Borges, învățând să iubească, să folosească și să aprecieze pe deplin cartea nu doar ca obiect, ci, mai ales, prin conținutul ei, fiindcă doar astfel pot afla calea de acces spre cunoașterea care le înlesnește împlinirea personală și realizarea socială.

Proiectul de față nu-și propune „descoperirea unei noi Americi”, ci doar să stabilească modalități eficiente de a-i atrage pe elevi în lumea minunată a cărților, a lecturii, în ideea că dacă aceștia nu pot sau nu vor să devină lectori avizați, pot să fie, cel puțin, niște lectori pasionați.

Durata proiectului

Proiectul s-a desfășura pe parcursul unui an școlar.

Ipoteza de lucru

Dezvoltarea competențelor de lectură se realizează într-o manieră eficientă dacă elevul, cunoscând și recunoscând nivelul aptitudinilor sale de lectură, este provocat și încurajat, prin activități

inedite, ce presupun lucru în echipă, competiție între grupurile de elevi cu aptitudini diferite, dar și instruirea reciprocă, să și le dezvolte.

Variabilele independente

- ✚ Formarea aptitudinilor de lectură ale elevilor
- ✚ Conștientizarea faptului că acestea trebuie și pot să fie dezvoltate, în vederea integrării lor active și creative într-o societate în continuă schimbare.
- ✚ Dezvoltarea aptitudinilor de lectură ale fiecărui elev în parte prin activități inedite care să permită conștientizarea, de către elevi, a importanței lecturii în viața de zi cu zi, în școală, în societate.

Variabilele dependente

Programele școlare de limba și literatura română vizează, consecvent și permanent, și dezvoltarea competențelor de lectură ale elevilor din ciclul liceal, dar nivelul aptitudinilor de lectură depinde de o serie de factori intrinseci și extrinseci învățării și dezvoltării celorlalte competențe prevăzute de acestea.

Etapile proiectului. Desfășurarea

Etapa I :

1. Stabilirea grupelor care participă la proiect: doua clase a X-a (clasa a X-a A- profil filologie și clasa a X-a E- profil real), clase omogene, cu aceleași rezultate ale învățării la limba și literatura română și același nivel de realizare a competențelor vizate de curricula școlară. Efectivul fiecărei clase este de 28 de elevi.
2. Aplicarea testului de evaluare a aptitudinilor de lectură ale elevilor din cele doua clase
3. Interpretarea rezultatelor testului (măsurarea variabilelor dependente):
 - numărul elevilor care manifestă, conform testului aplicat, aptitudini reale pentru lectură este aproximativ egal în cele doua clase, respective 5 elevi în clasa a X-a A și 4 elevi în clasa a I-a E.
 - numărul elevilor care au un nivel de lectură mediu diferă la cele doua clase, în clasa a X-a A fiind 13, iar în clasa a I-a E, 9 elevi
 - elevii lipsiți de aptitudini de lectură sunt în număr de 10 în clasa a X-a A și 15 în clasa a X-a E, de aceea grupul experimental îl va constitui această clasă, clasa a X-a A fiind grupul de control.

Etapa a II-a (derularea experimentului)

După măsurarea stării variabilei dependente (nivelul aptitudinilor pentru lectură ale elevilor din cele două clase), la grupul experimental se introduc schimbările (se operează cu variabilele independente), după cum urmează:

1. Jocul etichetelor

Profesorul lipește pe fruntea a 10 elevi din clasa respectivă, indiferent de aptitudinile pentru lectură ale acestora depistate prin pre-test, etichete pe care sunt notate diverse roluri sociale care implică nu doar o anumită ținută, atitudine în relațiile cu ceilalți, ci și un anumit nivel de informație, cultură și un anumit limbaj. Alți 10 elevi sunt invitați să relaționeze, în funcție de eticheta pe care o poartă pe frunte interlocutorul, cu aceștia. Restul clasei, împreună cu profesorul, evaluează atât răspunsurile, cât și întrebările (adecvarea la context și la rol a acestora) celor implicați în activitate. În timpul evaluării, realizate pe baza unor grile, stabilite de comun acord cu toți elevii, ce vizează atitudinea, nivelul de informație și adecvarea limbajului la rolul fiecăruia dintre *actori*, profesorul, prin intermediul brainstormingului, îi dirijează/ determină pe elevi să identifice, ca principală cauză a relativului eșec în asumarea rolurilor respective, lipsa de informație, sinonimă cu lipsa de lectură/ cultură.

2. Ținând cont că în clasa experimentală sunt 4 elevi care, pe baza testului, au dovedit că au aptitudini reale pentru lectură, 9 elevi au un nivel mediu, iar 15 sunt lipsiți de astfel de aptitudini, se organizează clasa în 3 grupe, astfel ca din fiecare grupă să facă parte un elev cu aptitudini reale pentru

lectură, 3 elevi de nivel mediu și 5 elevi lipsiți de astfel de aptitudini, cel de-al 4 lea elev cu aptitudini reale pentru lectură urmând să fie *asistentul* profesorului în organizarea, realizarea și evaluarea activităților.

Se distribuie sarcinile de lucru și se precizează timpul pe care grupele îl au la dispoziție pentru fiecare dintre acestea:

- Fiecare grupă, stabilind un domeniu anume, va realiza un *top* al celor mai bune 10 reviste/ publicații din domeniul respectiv, justificând, pe baza unor criterii ce vizează calitatea informației oferite de publicațiile respective, clasamentul realizat (timp de lucru, 2 săptămâni)

- Fiecare grupa va realiza, alegându-și un domeniu anume (știință, artă, literatură, muzică, etc.) o antologie de 10 studii științifice/ informative, justificând, pe baza unor criterii pertinente, alegerea făcută (timp de lucru, 2 luni)

- Fiecare grupă va realiza un clasament al celor mai valoroase /interesante/ instructive 10 cărți, justificându-și opțiunea și întocmind un jurnal de lectură al grupei (timp de lucru, 5 luni).

După negocierea, la nivelul fiecărei grupe, a domeniului abordat și/ sau a temei, pentru finalizarea sarcinilor de lucru, fiecare elev va veni cu propuneri care vor fi analizate/ discutate la nivelul fiecărei grupe, echipa realizând apoi selecția. Criteriile de selecție vor fi gândite întâi individual, după ce fiecare elev parcurge materialele selectate *pentru top 10* la nivelul grupei, acestea fiind analizate, modificate, îmbunătățite ulterior de toți membrii echipei.

Pentru finalizarea ultimei sarcini de lucru, fiecare elev va realiza propriul jurnal de lectură după ce echipa a selectat cele *10 cărți de top*, jurnalul echipei fiind alcătuit din cele mai reușite/ interesante fragmente din jurnalul fiecărui lector.

Fiecare *produs* al echipelor va fi prezentat în fața întregii clase și va fi apreciat de către profesor și elevul-evaluator, dar și prin auto și coevaluare.

Elevii fac aprecieri, de asemenea, asupra dificultăților întâmpinate, realizarea sarcinilor de lucru, prezintă soluțiile/ remediile pe care le-au găsit.

Pe baza experienței de lectură acumulate, fiecare grupă va construi un *decalog* al elevului lector. Impactul activităților proiectului asupra grupului experimental va fi evaluat pe baza unei fișe.

Etapa a III-a

Pre-testul se aplică din nou atât la grupul experimental, cât și la grupul de control. Se analizează rezultatele și se interpretează toate datele colectate, iar în final se realizează raportul și planul de acțiune pe termen scurt, care va avea drept scop aplicarea rezultatelor obținute în proiectarea unor strategii eficiente în dezvoltarea abilităților de lectură ale elevilor claselor din încadrare.

Interpretarea datelor experimentului

Elevii din grupul experimental au dovedit seriozitate și responsabilitate în rezolvarea sarcinilor de lucru, realizând, atât individual, cât, mai ales, la nivelul grupelor, o lectură atentă și destul de pertinentă a textelor alese. Prin discuții la nivelul fiecărei grupe s-a realizat o înțelegere completă și corectă a conținuturilor acestora, fapt ce a determinat stabilirea unor criterii pertinente de clasificare.

Implicarea activă a fiecărui elev, indiferent de nivelul aptitudinilor sale pentru lectură, în finalizarea sarcinilor de lucru într-un timp limitat a permis însușirea, din mers, a unor tehnici eficiente de lectură și dezvoltarea abilităților de înțelegere și clasificare/ judecare a unor texte diverse, sarcinile dezvoltându-le, totodată, elevilor gândirea critică și un pronunțat simț al valorii, textele alese de ei dovedindu-și importanța în funcție de autor și autoritatea/ notorietatea acestuia în domeniul respectiv, problematica abordată, limbajul utilizat etc.

Toți cei 28 de elevi au considerat foarte interesante activitățile propuse și realizate în cadrul proiectului, 20 dintre aceștia mărturisind că activitatea i-a ajutat în mare măsură să-și dezvolte aptitudinile pentru lectură, 4 în măsură moderată și doar 4 în mică măsură.

La finalizarea proiectului 23 de elevi sunt convinși că vor citi mai mult și sistematic, 4 dintre ei vor citi ca și până acum și doar 4 vor citi ocazional.

A doua aplicare a testului de evaluare a lecturii a avut următoarele rezultate:

- în timp ce la grupul de control nivelul aptitudinilor pentru lectură ale elevilor a rămas același, din grupul experimental 10 elevi au promovat în *clasa* elevilor cu aptitudini reale pentru lectură, 10 au un nivel mediu al aptitudinilor pentru lectură și doar 6 (raportat la 15 după prima aplicare a testului) sunt în continuare lipsiți de astfel de aptitudini.

Mizând pe sinceritatea absolută a răspunsurilor elevilor la acest test și urmărind și apreciind evoluția grupurilor și a fiecărui elev în parte pe parcursul proiectului în ceea ce privește atitudinea față de lectură și modul în care s-a realizat lectura unor texte diverse, putem conchide că implicarea elevilor în activități care au ca scop lectura, înțelegerea, judecarea, clasificarea unor texte diverse, ca și modelul instruirii reciproce, respectiv împărtășirea experiențelor de lectură proprii, pe o temă dată, într-un anumit domeniu, contribuie decisiv la stimularea gustului pentru lectură și la dezvoltarea competențelor pentru lectură ale elevilor din ciclul inferior al liceului.

STUDIU DE SPECIALITATE: COPILUL CU ADHD

Prof. Enache Andreea Maria
Grădinița cu Program Prolungit „Pui de lei“ Pitești, Argeș

Context:

Alex a fost diagnosticat cu ADHD la vârsta de 4 ani, după ce părinții săi au observat că avea dificultăți în concentrare și era extrem de hiperactiv. Înainte de diagnostic, a avut dificultăți în grădiniță, unde îi era greu să rămână la masă să își termine activitatea. Alex este un copil inteligent, dar problemele sale cu atenția îi afectează performanța școlară.

Simptome și comportamente:

Alex este mereu în mișcare și pare să aibă o energie nesfârșită. În timpul activităților, se așează și se ridică des de pe scaun, iar atunci când i se adresează cuvinte sau sarcini, uneori pare să nu asculte. În ciuda eforturilor sale, Alex are dificultăți în a rămâne concentrat asupra unei sarcini sau activități pentru o perioadă mai lungă de timp. Este impulsiv și poate să intervină în conversațiile altora fără așteptare.

Terapie și abordare:

Alex primește terapie comportamentală, care îl ajută să-și dezvolte abilitățile de gestionare a atenției și autocontrolului. Părinții și profesorii colaborează pentru a crea un mediu de învățare structurat, care să îi faciliteze lui Alex gestionarea simptomelor ADHD.

Evoluție:

Cu ajutorul suportului adecvat, Alex a înregistrat îmbunătățiri semnificative în comportamentul său în mediul școlar și social. Continuă să fie un copil energic, dar acum poate să se concentreze mai bine și să își îndeplinească responsabilitățile școlare cu succes. Este important de subliniat că fiecare caz de ADHD este unic, iar terapia și abordarea pot varia în funcție de nevoile individuale ale copilului.

Evoluția școlară:

După începerea terapiei, Alex a început să aibă mai puține probleme cu concentrarea în timpul activităților din grădiniță. El a învățat strategii pentru a-și gestiona impulsivitatea și pentru a-și menține atenția asupra sarcinilor școlare. Rezultatele lui s-au îmbunătățit semnificativ, iar educatoarea îl laudă pentru progresul său în clasă. Cu ajutorul profesorilor și a asistenților educaționali, s-a creat un plan individualizat pentru Alex, care îi oferă suport suplimentar acolo unde are nevoie.

Viața socială:

Alex are acum mai multă încredere în sine și interacționează mai ușor cu colegii săi. A învățat cum să-și exprime mai bine sentimentele și să comunice eficient cu ceilalți. Părinții lui Alex au fost implicați în terapie și au învățat cum să susțină și să încurajeze comportamentele pozitive.

Activități recreative:

Alex a găsit activități care îi permit să-și consume energia, precum sporturile și activitățile în aer liber. Participarea la astfel de activități l-a ajutat să se simtă mai calm și să-și reducă nivelul de stres.

Perspectiva viitoare:

Deși ADHD-ul va rămâne o parte a vieții lui Alex, acesta învață să gestioneze și să-și depășească dificultățile. Cu sprijinul continuu al familiei, terapeuților și profesorilor, se așteaptă ca Alex să continue să înregistreze progrese și să-și dezvolte abilitățile necesare pentru a avea succes în viață. Este important de menționat că terapia pentru ADHD este un proces pe termen lung și necesită o echipă de profesioniști și susținători dedicați pentru a asigura dezvoltarea optimă a copilului. Fiecare copil este unic, iar progresele pot varia, dar cu suport adecvat, mulți copii cu ADHD pot atinge potențialul lor maxim.

Bibliografie:

1. Barkley, R. A. (2015). Attention-deficit hyperactivity disorder: A handbook for diagnosis and treatment. Guilford Publications.
2. Ciucu, M. (2016). Evaluare și intervenție în ADHD la copii și adolescenți. Editura C.H. Beck.
3. Diaconu, G. V., & Diaconescu, L. V. (2015). Ghid pentru părinți și profesori: Copilul cu ADHD. Editura Trei.
4. Predescu, E., Dragomir, M., & Tufanaru, C. (2018). Managementul copiilor cu tulburări de atenție și hiperactivitate. Editura Polirom.
5. Țințașu, C. M., & Bălănescu, R. V. (2019). ADHD la copii și adolescenți: diagnostic și tratament. Editura ASCR.

REVISTA PROFEDU

NR. 23

SEPTEMBRIE 2023

ISSN-2559 – 6950

www.profedu.ro